МІСІОНАР

рік заснування 1897 № 6 (152) червень 2005

Український християнський часопис

БЛАЖЕННИЙ СВЯЩЕННОМУЧЕНИК ІВАН СЛЕЗЮК

народився 14 січня 1896 р. у селі Живачів на Станіславівщині (нині Івано-Франківська область). Після закінчення Духовної семінарії у 1923 р. був рукоположений на священика. У квітні 1945 р. із рук владики Григорія Хомишина отримав єпископські повноваження на випадок його арешту. Був заарештований 2 червня 1945 р. 12 червня 1946 р. був засуджений на 10 років позбавлення волі з вивезенням до воркутинських таборів. На початку 1950 р. був перевезений до мордовських таборів. Після звільнення із ув'язнення 15 листопада 1954 р. повернувся до Івано-Франківська. У 1962 р. був удруге засуджений на 5 років позбавлення волі у таборах суворого режиму. 30 листопада 1968 р. його звільнили, але після цього часто викликали до КДБ на чергову "бесіду". Останній виклик був за два тижні до смерті. Повернувшись після цього допиту, зліг і більше вже не підвівся. Помер 2 грудня 1973 р. у Івано-Франківську. Блаженної пам'яті Папа Іван Павло II проголосив його блаженним 27 червня 2001 р. у Львові.

ВІНЦЕМ ТЕРНИСТИМ ДОЛЯ УВІНЧАЛА

Земне життя пройшов ти через муки,
Гнаний за віру, за ім'я Господнє,
Гоніння всі віддавши в Божі руки...
Тебе блаженним славимо сьогодні.

Безстрашно осуджував радянську владу,
Сміливо дивлячись смерті в очі.
Вмер за Христа, але Його не зрадив,
Несучи хрест свій у житті охоче.

Вінцем тернистим доля увінчала,
Перший арешт... Рік допитів і слідства.
За агітацію антирадянську дали
Аж 10 літ у таборах сидіти.

На Воркуті, в далекому Сибіру,
Ти не складав свої невтомні руки.
Сповідав в'язнів та молився щиро,
Святі Літургії служивши серед муки.

В Христі завжди розраду ти знаходив.
Звільнившись з місць ув'язнення й надалі
Душпастирську діяльність ти проводив,
За що відкрили справу кримінальну:

"Підсудний Слезюк після покарання
Не став на шлях розкаяння й надалі
В колонії суворого режиму
Позбавити на 5 літ волі".

На своєрідні в КДБ "питання"
Відповідати часто викликали,
Відбулись в ізоляторі останні –
Фатальними в твоєму житті стали.

Так опромінивши, щоби тебе позбутись,
"Червоний змій" здійснив криваві мрії.
Плазуючи в багні, не могли збагнути,
Що ти про Небо, мученику, мріяв!

Любов ДІВЧУР

Слава Ісусу Христу!

У червні місяці, як згадано в статті о. Корнилія Яремака, ЧСВВ про демографічну кризу в Україні, всесвітня громадськість відзначає Міжнародний день прав дитини. Основне право кожної дитини, яка приходить на цей світ як плід Божої любові, є бути любленою усіма людьми.

Перші люди, яких зустрічає дитина перед своїм народженням – це її батьки, тобто сім'я, новим членом якої вона невдовзі стане. Замість любов'ю, на жаль, ненавистю дуже багато батьків зустрічає майбутнього члена своєї сім'ї, домагаючись не дозволити приходові на світ небажаному гостеві. Коли роблять аборт або до нього схиляють, жорстоко заперечують задум Божий і беруть собі за право сказати дитині "ні".

Подивляємо деяких активістів світової громадськості за їхню рішучість відстоювати права дітей, але в той сам час дивуємося, що вони мовчать, а часто навіть схвально ставляться до абортів, забуваючи, що такі самі права має і ще ненароджена дитина.

Усі ми повинні спричинитися до вшанування ще інших прав дитини, передусім її права прожити дитинство в любові обох батьків. Крім того дитина має право на добре виховання і право на здобуття відповідної освіти, завдяки якому зростатиме у слухняності батькам і вихователям, у вдячності Богові та людям, а також у відповідальності та зрості в чеснотах.

Слід нам добре усвідомити, що лише правдивою любов'ю до дітей, батьків і не лише батьків буде можливо гідно вшановувати права дитини в Україні та цілому світі.

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Від редакції. *Зворушливий вірш Любові Дівчур "Матусю, зупинись!", який ми подаємо нижче, закликає всіх рішуче сказати "так" життю, "так" Богові!*

Не вбивай мене, мамо і татку,
Дай побачить мені Божий світ.
Пожалій ти своє немовлятко,
Я благаю тебе, пожалій.

Прибіжу, обійму й поцілую,
Синьооке, крихітне дитя.
Я ж кровинка твоя, моя мамо,
Подаруй лиш мені ти життя.

Не вбивай, мене, чуєш, матусю,
Зупинись у жахливу цю мить!
Я до тебе колись пригоруся,
Коли раптом душа заболить.

Свої ніжні малі рученята
Я у щирій молитві складу
І благатиму Бога за тебе,
Бо матусеньку дуже люблю.

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

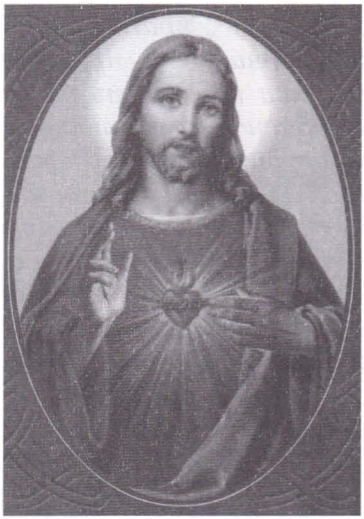

Ось Серце, що так дуже полюбило нас...

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЧЕРВЕНЬ

(Поблагословлені Святішим Отцем)

ЗАГАЛЬНИЙ: ЩОБ СУСПІЛЬСТВО ВИЯВЛЯЛО КОНКРЕТНІ ДОКАЗИ ХРИСТИЯНСЬКОЇ БРАТНЬОЇ ЛЮБОВІ МІЛЬЙОНАМ БІЖЕНЦІВ, ЯКІ ЗНАХОДЯТЬСЯ В УМОВАХ КРАЙНЬОЇ УБОГОСТІ Й ВІДКИНЕННЯ.

З різних причин багато людей на світі змушені покидати рідну домівку і йти шукати кращого хліба і матеріального порятунку в інших країнах. Основними причинами явища еміграції є жахливі воєнні конфлікти і природні катаклізми. До них також відноситься і тоталітарний режим, представники якого можуть вдаватися до переслідувань як з політичних, так і з релігійних мотивів. Еміграцію спричиняють такі соціальні причини, як убогість і безробіття.

Зі св. Євангелія пригадуємо, що наш Божественний Спаситель Ісус Христос був із релігійних і політичних причин біженцем у Єгипті за правління царя Ірода. Мільйони біженців із нашої країни, багато з яких є вірними УГКЦ, опинилися за кордоном із економічних причин (переважно у пошуках праці). У багатьох країнах світу нині ще є, на жаль, конфлікти в середині самого суспільства – протистояння і відкриті

війни, внаслідок чого тисячі, а навіть мільйони людей змушені покидати рідний край і рятувати своє життя у більш безпечних країнах.

Усі вищезгадані причини еміграції є наслідком гріха, бо вони не стаються з волі Божої. Більшість людей у різних країнах світу проявляють свою солідарність, співчуття і людяність до тих біженців, яких природні катаклізми змусили шукати притулку поза межами рідної країни. Однак, на жаль, дуже рідко державна влада та й поодинокі особи ставляться так людяно і гуманно до інших категорій біженців. Усі біженці, без огляду на причину їхньої еміграції, потребують даху над головою, умов для нормального життя, навчання, праці тощо, а передусім задоволення своїх духовних потреб.

Молімося, щоб усі люди на світі зрозуміли, що ставитися до біженців з відповідальністю і правдивою братньою любов'ю є їхнім важливим обов'язком, яким аж ніяк не можна нехтувати, і щоб ті, які спричиняють лихоліття, схаменулися і не змушували нікого покидати рідну землю і рідний дім через їхній егоїзм.

МІСІЙНИЙ: ЩОБ ПРЕСВЯТУ ТАЙНУ ЄВХАРИСТІЇ ЧИМРАЗ БІЛЬШЕ СПРИЙМАЛИ ЯК СЕРЦЕ, ЩО Б'ЄТЬСЯ В ЖИТТІ ЦЕРКВИ.

Свята Церква живе з Пресвятої Євхаристії, завдяки якій кожна віруюча людина тісно з'єднана з Богом і з іншими віруючими людьми, з якими творить одну спільноту – Божу родину. Кожна християнська спільнота частою участю у Божественній Літургії, кульмінаційною точкою якої є Пресвята Євхаристія, виконує особливе місійне завдання.

Перші християни спільною молитвою і ламанням хліба, тобто відправою св. Літургії, справляли дуже велике враження на своїх сучасників, які завдяки доброму прикладу пізніше до них долучалися. Таким чином Церква – Містичне Тіло Христове – щораз більше зростала.

Пресвята Євхаристія у всіх своїх вимірах, – як відправа Божественної Літургії, як духовна пожива, а також як місце зустрічі у молитві й Богопочитання, – є серцем Церкви, яка вже віддавна діє як організована спільнота, а на місійних теренах лише народжується. У свідомості християн і в їхніх молитвах Пресвята Євхаристія повинна бути завжди осередком Церкви, яку вона скликає, скріплює, об'єднує і зрощує.

Молімося, щоб передусім місіонери і ті християни, які є в меншості серед невіруючих або нехристиян, мали глибоке розуміння сили Пресвятої Євхаристії, зокрема в часі Божественної Літургії, у якій вони повинні брати активну участь у неділі, свята і навіть у будні, тим самим проявляючи щораз більшу любов до Бога і ближнього і виконуючи велике місійне завдання – чинити учнями Христовими всіх людей.

МІСЦЕВИЙ: ЩОБ УКРАЇНСЬКЕ СУСПІЛЬСТВО СТВОРИЛО ДЛЯ МОЛОДІ АТМОСФЕРУ ВПЕВНЕНОСТІ В МАЙБУТНЬОМУ.

Блаженної пам'яті Іван Павло II часто говорив: "Майбутнє належить молоді".

Дитинство, юність і молодість поступово змінюють одне одного і творять одну важливу цілість – підготовку молодої людини до самостійного життя. На ці етапи життя багато хто має вплив – найбільше батьки, потім освітяни, Церква, а також ровесники і оточення.

Добре вихована молодь – це передусім відповідальні молоді люди. Відповідальність слід набувати вже з дитячих років і чимраз більше вдосконалювати. Неможливо відділити відповідальність від любові до ближнього. Відповідальна молода людина не лише готова здати звіт

перед батьками, учителями, вихователями чи перед Церквою, але передусім перед самою собою.

Суспільство, навіть не таке багате, як наше, може спрямувати молодих людей у добрий керунок. Дуже важливо, щоб хлопці й дівчата завжди ставили духовні й моральні цінності вище за матеріальні і щоб вони взаємно підтримували одне одного у здоровому способі мислення, були солідарними і дружніми, не піддавалися негативному впливу своїх ровесників.

Св. апостол Павло казав: "...що лиш правдиве, чесне, що справедливе, що чисте, що любе, що шанобливе – про те думайте". До цих змістовних слів ми додамо: не лише думайте, але намагайтеся це осягнути. Навіть найрозвинутіше суспільство не може створити майбутнє якоюсь чарівною паличкою. Усі ми – як старші, так і молодші – повинні це майбутнє вимріяти, заслужити, випрацювати, а передусім вимолити в Господа.

Молімося, щоб усі прошарки суспільства, а також і Церква, сприяли тому, щоб наша молодь мала впевнене майбутнє на своїй рідній землі і не була змушена шукати кращої долі за кордоном.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ЧЕРВЕНЬ – СВ. ОЛЕНА, 3.06 (21.05)

Народилася у 250 р. у містечку Дрепанум (Мала Азія). Вийшла заміж за генерала Констанція. Після смерті батька в 312 р. її син Константин Великий став римським імператором. Наступного року він дозволив християнам вільно визнавати святу Христову віру. Тоді й Олена прийняла св. Хрещення.

Вона була матір'ю убогих і знедолених, яким допомагала щедрими милостинями. Коли цариці виповнилося 80 літ, вона вибралася до Святої Землі, де їй вдалося знайти хрест, на якому розп'яли Ісуса Христа. Закінчила своє побожне життя у 330 р. під час перебування на Сході. Її тіло перевезли з великими почестями до Рима.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛИПЕНЬ

ЗАГАЛЬНИЙ: ЩОБ ХРИСТИЯНИ БУЛИ БІЛЬШ ЧУЙНИМИ ДО ПОТРЕБ КОЖНОЇ ЛЮДИНИ, ПРИ ЦЬОМУ НІКОЛИ НЕ ПРИМЕНШУЮЧИ РАДИКАЛЬНИХ ВИМОГ НАУКИ СВ. ЄВАНГЕЛІЯ.

МІСІЙНИЙ: ЩОБ УСІ ОХРЕЩЕНІ ОСОБИ НАМАГАЛИСЯ У ВЛАСНИХ УМОВАХ ЖИТТЯ ЗМІНИТИ СУСПІЛЬСТВО, ОСВІТЛЮЮЧИ МЕНТАЛЬНІСТЬ І СТРУКТУРИ ЦЬОГО СВІТУ ЄВАНГЕЛЬСЬКИМ СВІТЛОМ.

МІСЦЕВИЙ:ЩОБ ХРИСТИЯНИ ГЛИБШЕ ЗБАГНУЛИ ВАЖЛИВІСТЬ СВЯТКУВАННЯ НЕДІЛІ І РЕГУЛЯРНО ВІДВІДУВАЛИ ПРИПИСАНІ ЦЕРКОВНІ БОГОСЛУЖІННЯ, А ОСОБЛИВО НЕДІЛЬНУ СЛУЖБУ БОЖУ.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ЛИПЕНЬ – СВ. МИХАЇЛ МАЛЕЇН, 25 (12).07

"СЛОВО ЖИТТЯ"

"Іди за Мною" (Мт 9, 9).

Виходячи з Капернауму, Ісус побачив Матея, збирача податків, який сидів за податковим столом. Матей виконував працю, яка в той час в очах народу виглядала мерзенною і через яку його зараховували до числа тих, котрі використовували народ і збагачувалися за рахунок інших. Книжники і фарисеї порівнювали Матея з явними грішниками, нераз докоряли Ісусові, що Він є "приятель митарів і грішників", з якими разом споживає їжу (пор. Мт 11, 19; 9, 10-11).

Ісус пішов усупереч суспільному переконанню, покликав Матея, щоб ішов услід за Ним, радо згодився піти до його дому на обід, подібно як згодом пішов до Закхея, начальника митарів у Єрихоні. Коли Ісуса запитали, чому Він так поводиться, Він відповів, що прийшов лікувати не здорових, а хворих, кликати не праведних, а грішних. Цього разу Його заклик був адресований одному з грішників:

"Іди за Мною".

Цим словом Ісус раніше звернувся до Андрія, Петра, Якова й Івана на березі озера. Тим самим закликом, хоча іншими словами, Він звернувся до Павла по дорозі до Дамаску.

Але Ісус на цьому не зупинився; упродовж століть Він постійно кликав як чоловіків, так і жінок із кожного народу і країни. Це продовжує чинити Він і сьогодні: проходить нашим життям, зустрічає нас у різних місцях, у різноманітні способи і дає нам змогу почути наново Його заклик, щоби наслідувати Його.

Він закликає нас бути з Ним, тому що хоче встановити особистий зв'язок, закликаючи нас заодно співпрацювати з Ним у здійсненні Його великого задуму нового суспільства.

Він не звертає уваги на наші немочі, наші гріхи, наші недоліки. Він нас кличе і обирає такими, якими ми є. Його любов є основною силою, яка нам дає змогу змінитися, яка нам дає силу відважно відповісти Йому і наслідувати Його так, як це вчинив Матей.

Він кожного зокрема любить, по-іншому кличе, маючи для кожного неповторний життєвий план. Це відчувається у серці завдяки надхненню Святого Духа, іноді через певні обставини або якусь пораду чи підказку того, хто нас любить... Хоча і в різні способи проявляється Його заклик, відлунює він тими самими словами:

"Іди за Мною".

Добре пригадую, коли я сама усвідомила у собі цей заклик Божий.

Це була дуже холодна зимова днина у місті Тренто *(на півночі Італії – прим. ред.)*. Мама просила мою молодшу сестричку, щоб вона пішла купити молока за два кілометри від хати, але вона через великий холод відмовилася. Так само відмовилася і друга моя сестра. Тоді я проявила ініціативу, кажучи: "Мамо, піду я". Сказавши це, я взяла у

руки посудину. На півдорозі сталось щось надзвичайне: мені здавалося, що небо відкрилося і Бог закликав мене йти вслід за Ним. Я відчула в серці слова: "Віддай себе повністю Мені".

Це був виразний заклик, на який я хотіла негайно відповісти. Про це сказала я своєму сповіднику, який дозволив мені посвятити себе Богові назавжди. Це було 7 грудня 1943 р.; я ніколи не буду спроможна докладно розповісти про те, що відбулося у моєму серці тоді, коли я стала Божою обручницею. Я стала здатною повністю надіятися на Нього.

"Іди за Мною".

Ці слова не можна прив'язувати тільки до одного вирішального моменту нашого життя. Ісус продовжує звертатися до нас кожного дня словами: "Іди за Мною", бажаючи, щоб ми Його наслідували у звичайних щоденних обов'язках; "іди за Мною" у випробуванні, яке ти не відкинеш; у спокусі, яку перебореш; у служінні, яке виконаєш...

Як відповісти Йому конкретно? Робити те, що Бог хоче від нас тут і зараз. Саме це приносить завжди якусь надзвичайну благодать.

Наше завдання цього місяця – здатися на волю Божу з надзвичайною рішучістю; віддатися братові або сестрі, яких нам слід любити, навчанню, молитві, відпочинку, діяльності, праці, яку ми повинні виконати.

Навчитися слухати у глибині серця голос Божий, який промовляє також через голос сумління, – означає слухати те, що Він хоче від нас у кожній хвилині, й бути готовими пожертвувати всім, щоб виконати Його волю.

"Дозволь нам, щоб ми любили Тебе, о Боже, бо нам вже залишилися пораховані дні; але дозволь нам, щоб ми любили Тебе цілим серцем, цілою душею і цілою силою у тому, що є волею Твоєю". Це найкращий спосіб, щоб наслідувати Ісуса.

К'яра ЛЮБІК

(переклад з італійської мови о. Йосафата Воротняка, ЧСВВ)

ЛІТНЯ ШКОЛА УКУ

Український католицький університет (УКУ) оголошує конкурсний набір на основі співбесіди до 10-ї Літньої богословської школи (ЛБШ) спільно з Інститутом східно-християнських наук ім. Митрополита Андрея Шептицького Університету св. Павла в Оттаві (Канада).

Ця ЛБШ відбудеться в Святоуспенській Унівській Лаврі отців Студитів з 9 липня по 6 серпня 2005 р. Протягом 4-х тижнів інтенсивно вивчатиметься східно-християнське богослов'я в поєднанні з участю в літургійному житті монастиря. Програма вимагає певних базових знань, зацікавленості в богословському та духовному рості і є відкритою для священиків, членів чернечих Чинів і Згромаджень, семінаристів, мирян (з вищою освітою та студентів гуманітарних факультетів). Вік учасників від 19 до 50 років.

Після закінчення навчання учасники ЛБШ складають іспити.

Приймальна комісія ЛБШ працюватиме до 15 червня з 10 до 17 год., крім суботи, неділі та свят за адресою: вул.І.Свєнціцького, 17, м. Львів 79011, тел. 76-82-73; 240-99-44.

ПЕРШІ КРОКИ СЛУЖІННЯ ПАПИ ВЕНЕДИКТА XVI

7 травня 2005 р. Святіший Отець Венедикт XVI відслужив ***понтифікальну Службу Божу****, під час якої відбулася його інтронізація на катедру єпископа Рима. З Папою співслужили 40 кардиналів, численні єпископи і священики Римської дієцезії. Кардинал Каміло Руїні, генеральний вікарій цієї дієцезії, привітав Святішого Отця.*

Під час своєї проповіді єпископ Рима наголосив на тому, що ця катедра не символізує владу, але дає можливість навчати і є складовою частиною того права і обов'язку, яке Христос дав Петрові – "в'язати" і "відпускати" гріхи. Післанництво переходить у завдання служити, тому численні Папи мали титул "слуга слуг Божих". Також під час проповіді Папа звернувся до вірних Рима: "Ось я є вашим єпископом. Дякую за вашу великодушність, дякую за вашу терпеливість".

Після урочистої св. Літургії в імені всіх вірних Рима Папа віддав глибокий уклін і шану іконі Матері Божої "Спасіння римського народу" у базиліці Марії Маджоре *(Марії Великої – прим.ред.)* у Римі.

* * *

12 травня Папа Венедикт XVI на приватній аудієнції прийняв ***послів усіх країн****, які мають своє представництво у Ватикані.*

Папа Венедикт XVI передусім подякував за участь представників їхніх країн у похоронних відправах його великого попередника Папи Івана Павла II, а також за їхню участь в його інтронізації як Вселенського Архиєрея. Папа подякував також тим представникам тих країн, які не мають свого представництва у Ватикані, але які брали участь у вищезгаданих подіях.

У короткій промові Папа зокрема сказав, що всі покликані будувати суспільство миру, уникати конфліктів через релігійні та національні переконання. Також він наголосив на тому, що Католицька Церква ніколи не перестане проголошувати і обороняти зовнішні права людини, вона не просить для себе ніяких привілеїв, але вимагає законної свободи своєї діяльності, своєї місії у кожній країні світу.

Того ж дня Папа підтвердив, що ***11-та сесія Синоду єпископів Католицької Церкви*** *відбудеться з 2 по 23 жовтня 2005 р. на тему "Євхаристія як джерело і кульмінаційна точка життя та післанництва Церкви". Також Папа підтвердив той самий провід Синоду єпископів, установлений ще його великим попередником.*

* * *

13 травня Папа Венедикт XVI проголосив відкритим ***процес проголошення блаженним*** *Папи Івана Павла II. Це виняткова у цій площині подія, тому що згідно з сучасними церковними приписами слід було чекати п'ять років для відкриття беатифікаційного процесу.*

"Отже, ми маємо право називати блаженної пам'яті Папу Івана Павла II "Слугою Божим". Таку заяву Святіший Отець зробив у приміщеннях Римської дієцезії, у базиліці св. Івана Лятеранського з нагоди зустрічі з римськими священиками і дияконами.

За повідомленнями офіційного ватиканського інтернет-сайту

ДЕНЬ МОЛИТВИ В АМСТЕРДАМІ

З 6 по 8 травня цього року в Амстердамі відбувся VII Міжнародний день молитви Матері всіх народів. Організатором цього заходу був о. Павло Сігал, засновник Згромадження сестер Родини Матері Божої Співвідкупительки.*

Найбільше місто Нідерландів не належить до релігійних осередків Європи, тому проведення таких молитовних заходів надає йому особливого духовного виміру. У цьогорічному Дні молитви взяло участь 20 єпископів Католицької Церкви, більшість яких походять з Азії і Африки, біля 200 священиків і майже десять тисяч паломників із різних країн світу.

На відміну від попередніх Днів молитви, цей молитовний з'їзд був тісно пов'язаний з Роком Пресвятої Євхаристії і мав виразно екуменічний характер. В Амстердамі були присутні доповідачі, які належать до таких некатолицьких конфесій: протестанти, православні греки і сирійці; а також до таких нехристиянських релігій: мусульмани, юдеї і буддисти.

Одним із найзворушливіших був виступ католицького єпископа з Індії Амвросія Девадаса (з єпархії Танжор). 27 січня цього року він визнав факт чудесного збереження відпустового храму Матері Божої у Вайланкані на узбережжі Індійського океану, де наприкінці грудня 2004 р. пронеслося жахливе цунамі. Тоді сталося правдиве чудо: у цій церкві молилися більше двох тисяч вірних, а всі будівлі навколо храму і в околицях були знищені внаслідок згаданого природного катаклізму. До цієї відпустової святині приходять не лише християни, але й мусульмани та індуси.

У цьогорічному Дні молитви взяли участь і учасники делегації з України, яка складалася з кількох осіб, делегації з Білорусії, очолена архимандритом Сергієм Гаєком. Найчисленніше зі слов'янських країн були представлені росіяни, приїзд яких двома автобусами профінансувала одна амстердамська добродійка.

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Від редакції. *Восени цього року в Україні також планується проведення 2-го Дня молитви Матері всіх народів: 10-11 вересня у Києві, 12-13 вересня у Львові. Усі, хто бажає взяти участь у цих заходах та підтримати їх духовно і матеріально, можуть письмово звертатися до нашої редакції.*

* *Детальніше про об'явлення Матері Божої в Амстердамі і марійські молитовні зібрання читайте у ч. 6 за 2004 р.*

БУЧАЦЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ ПРИВІДКРИЛА ІСТОРІЮ

З 12 по 14 травня цього року відбулася 6-та Міжнародна науково-практична конференція "Чин св. Василія Великого: історія і освітня діяльність", присвячена 10-літтю Бучацького василіянського колеґіуму ім. св. Йосафата.

Конференція розпочалася Архиєрейською св. Літургією у василіянській церкві м. Бучача, яку служили єпископи УГКЦ – Кир Іриней Білик, ЧСВВ, Кир Софрон Мудрий, ЧСВВ, Кир Юліан Вороновський, Студійського Уставу, Кир Ігор Возьняк, ЧНІ, Кир Володимир Війтишин і Кир Мілан Шашік, а також численні отці Василіяни та єпархіальні священики.

Перший день конференції складався з великої кількості привітань як від духовних осіб, так і представників місцевої влади та керівників вищих навчальних закладів. Слово також мали посол України в Литві, ректор Шяуляйського університету Вінцас Лаурутіс.

Тематика конференції *12 травня* стосувалася досвіду греко-католицьких загальноосвітніх навчальних закладів в Україні, а *13 травня* учасники застановилися над історичною ретроспективою Бучацького монастиря, над освітньою діяльністю отців Василіян тощо. *14 травня* на закінчення конференції відбулася Всеукраїнська проща учнів греко-католицьких шкіл до с. Зарваниці на Тернопільщині.

Після цієї конференції до нас завітала одна з її активних організаторів – Альдона Василяускене з Вільнюса, у якої ми взяли інтерв'ю.

– Які доповіді на конференції у Бучачі Ви би хотіли відзначити?

– Передусім варто наголосити, що не всі доповідачі змогли приїхати до Бучача. Особливо цікавими були доповіді Оксани Карліної з Луцька, яка представила нещодавно віднайдені важливі документи про стан УГКЦ у Східній Галичині на початку XIX ст. Також ще одна доповідачка Тетяна Гусаленко, яка є багатолітнім фахівцем у ділянці василіянських архівів, зробила огляд документальної спадщини отців Василіян у Львівській науковій бібліотеці ім. В. Стефаника. Не менш змістовними були доповіді науковців Ярослава Стоцького з Тернополя і Миколи Литвина зі Львова.

– Уже проведено шість Міжнародних конференцій на василіянську тематику. Чи можна вже говорити про якісь практичні результати?

– Наведу такий факт. На першій Міжнародній конференції, яка відбулася у Литві ще в листопаді 2001 р., багато уваги приділялося школі у містечку Базіліонай, яку колись провадили отці Василіяни. Після конференції школа стала відомішою у Литві. Вже підготовлені документи для того, щоб її статус із середньої був піднятий до рівня гімназії. Я думаю, що конференція у Бучачі теж мала би принести якісь практичні результати, адже на ній були присутні представники місцевої освіти, які схвально відгукнулися про проведення Міжнародної конференції саме Бучацьким колеґіумом. Також важливо те, що конференції, які ми разом проводимо з отцями Василіянами, дають свої плоди у науковій співпраці. Уже підписано договори між керівництвом Шяуляйського університету та василіянським Інститутом у Брюховичах. Це підвищує статус цього духовного закладу. Першою співпрацею стали дні Шяуляйського університету, які відбулися напередодні конференції 11 травня у Брюховичах.

– Дякую за розмову.

Розмову провів Ігор МАНДРІВНИЙ

НОВІ СЛУГИ БОЖІ НАШОЇ ЦЕРКВИ

Нещодавно розпочато беатифікаційний процес 44-х Слуг Божих нашої Церкви.

Це **о. Андрій Бандера** (1882-1941), парох у с. Воля Задеревацька на Львівщині; **о. Йосиф Бучинський** (1891-1941), душпастир у с. Мишковичі на Тернопільщині; **о. Степан Венгринович** (1897-1954), організатор українського шкільництва в Сяноцькому повіті на території сучасної Польщі; **о. Михайло Вовчик** (1892-1953), парох у с. Торчиновичі Старосамбірського р-ну Львівської обл.; **о. Августин Волошин** (1874-1945), президент Карпатської України; **бр. Мар'ян Галан** (1927-1952), монастир ЧНІ на Збоїських у Львові; **о. Микола Галянт** (1875-1945), сотрудник у церкві свв. Петра і Павла у Львові; **о. Михайло Горечко** (1900-1953), парох у с. Рососохи Старосамбірського р-ну на Львівщині; **о.Омелян Горчинський** (1888-1954), віце-ректор Львівської семінарії, катехит у Жидачеві та Львові; **о. Йосиф Грицай** (1883-1941), парох у с. Чернихів на Тернопільщині; **о. Анатолій Гургула** (1905-1980), парох у с. Нараїв на Івано-Франківщині, з дружиною; **о. Анатолій Казновський** (1878-1959), душпастир у с. Глубічок на Тернопільщині; **о. Даниїл Василь Кисілевський** (1902-1947), парох у с. Княже на Івано-Франківщині; **о. Степан Книш** (1898-1940), парох у с. Нивиці на Львівщині; **о. Микола Косович** (1901-1941), душпастир у с. Бишки Тернопільської обл.; **о. Василь Лончина** (1886-1946), душпастир у Львові; **о. Порфирій Петро Луцик** (1896-1957), ігумен Крехівського монастиря ЧСВВ; **о. Петро Мекелита** (1868-1947), парох у с. Сянічок на Лемківщині на території сучасної Польщі; **о. Теодор Німилович** (1889-1947), парох у с. Унятичі Дрогобицького р-ну на Львівщині, з дружиною Ольгою; **о. Петро Орос** (1917-1953), парох у с. Білки на Закарпатті; **о. Михайло Осадца** (1887-1951), парох у с. Ходачків Малий Тернопільської обл.; **о. Йосиф Осташевський** (1890-1948), парох у с. Курники на Львівщині; **о. Петро Пастух** (1908-1941), парох у с. Куропатники на Тернопільщині; **о. Антон Ричаківський** (1903-1941), парох у с. Угринь на Тернопільщині; **о. Іван Розумний** (1891-1948), парох у с. Стрептів на Львівщині; **о. Володимир Слюзар** (1898-1952), парох у с. Сущин на Львівщині; **п.Стефанія Тарантюк** (1906-1945), дружина о. Юліана Тарантюка, пароха с. Негівці на Івано-Франківщині; **о. Іван Татаринський** (1890-1940), парох у с. Гаї Дітковецькі на Львівщині; **о. Степан Чеховський** (1884-1954), парох у с. Біле на Тернопільщині; **о. Володимир Чубатий** (1895-1949), парох у с. Шупарка на Івано-Франківщині; **п. Марія Шведа** (1954-1982), мирянка зі Львова; **о. Йосиф Яримович** (1882-1946), парох у с. Настасів на Тернопільщині; **о. Микола Щепанюк** (1883-1937), настоятель для католиків східного обряду в с. Кримок Житомирської обл.; **єпископ Острозький Дмитро Яремко** (1879-1915), близький співробітник Митрополита А. Шептицького; **м. Моніка Теодорович-Полянська** (1884-1951), засновниця монастиря ЧСВВ у с. Підмихайлівці на Івано-Франківщині; **о. Мар'ян Кашуба** (1909-1941), сотрудник церкви Різдва ГНІХ у Тернополі; **о. Йосиф Завадяк** (1911-1958), ігумен Боронявського монастиря ЧСВВ на Закарпатті; **дяк Григорій Кметь** (1894-1941), с. Чернихів на Тернопільщині; **о. Ярослав Чемеринський** (1904-1941),

сотрудник церкви свв. Петра і Павла у Львові; **о. Мартин Мартинюк** (1908-1945), монастир отців Студитів у с. Унів на Львівщині та у Львові; **о. Рафаїл Хомин** (1907-1945), Студійського Уставу, митець і польовий капелан УПА; **о. Павло Петро Оленський** (1905-дата смерті невідома), ігумен монастиря ЧСВВ у с. Улашківці на Тернопільщині; **о. Григорій Хамчук** (1884-1954), душпастир у м. Зборів, близький співробітник Митрополита А. Шептицького.

Від редакції. *Кому відома інформація про даних осіб, ласкаво просимо повідомити про це за такою адресою: Місія "Постуляційний центр беатифікації і канонізації святих", 79008, м. Львів, пл. Соборна, 3 а, тел./факс: (0322) 79-84-42.*

"КОЛИ ХТОСЬ ЇСТИМЕ ЦЕЙ ХЛІБ, ЖИТИМЕ ПОВІКИ"

Синод єпископів УГКЦ, що відбувся у м. Києві 5-12 жовтня 2004 р., разом з усією Католицькою Церквою проголосив 2005 рік Роком Пресвятої Євхаристії. Для належного відзначення цього Року на 25-й сесії Синоду єпископів Києво-Галицької митрополії УГКЦ було затверджено зміст заходів Року та визначено дату й місце проведення Євхаристійного конгресу.

Для виконання постанов Синодів було призначено голову оргкомітету з відзначення Року Пресвятої Євхаристії – Кир Василя Семенюка, єпископа-помічника Тернопільсько-Зборівського, заступника голови – Кир Ігоря Возьняка, ЧНІ, єпископа-помічника Львівського, та голову оргкомітету з проведення Євхаристійного собору – о. митрата Михайла Димида.

Оскільки термін "конгрес" має науковий підтекст, то, як пояснив о. М. Димид, було прийнято рішення Євхаристійним конгресом називати лише академічну частину Євхаристійного собору. У всіх єпархіях та деканатах відбудуться конференції на тему Пресвятої Євхаристії, а 24-25 червня у Львові в приміщенні Українського католицького університету відбудеться Євхаристійний конгрес.

Згідно з повідомленням оргкомітету Євхаристійного собору, вже визначено місце і час проведення Архиєрейської Божественної Літургії: вона служитиметься на проспекті Свободи у Львові в неділю 26 червня.

Уже випрацювані офіційна емблема та гасло Євхаристійного собору *(подане в заголовку)*, а також визначено офіційну ікону Собору *(на світлині)*. Робота над організацією Євхаристійного собору триває.

о. Ігор ЯЦІВ,
прес-секретар Глави УГКЦ

ІСТОРІЯ МІЖНАРОДНИХ ЄВХАРИСТІЙНИХ КОНГРЕСІВ*

Перший міжнародний євхаристійний конгрес відбувся у 1881 р. у французькому місті Ліль. Його підгрунтя сягає початків XVI ст., коли велика частина католиків Німеччини та інших європейських країн стали протестантами, котрі сумніваються у тривалій присутності Ісуса Христа в освяченому хлібі й вині. З тих пір богослови і душпастирі наголошували на реальній присутності Бога в освячених Найсвятіших Тайнах у кивоті, а також закликали християн часто приймати св. Причастя.

Глибоке переконання католиків, що Ісус Христос постійно присутній у Найсвятіших Тайнах, зродило численними новими побожними практиками як, наприклад, благословення Найсвятішими Тайнами, адорація Найсвятіших Тайн протягом однієї години або цілої ночі (а навіть і 40 годин). Унаслідок частої практики благословення Найсвятішими Тайнами ввійшли у вжиток т. зв. монстранції, які зокрема використовувалися під час євхаристійних процесій.

У XVII ст. вірні почали частіше приймати св. Причастя, навіть не лише під час св. Літургії. У другій половині XIX ст. св. Петро Юліан Евмарт заснував Згромадження Найсвятіших Тайн. Побожна жінка з французького міста Турс Емілія Таміз'є практикувала різні види євхаристійної набожності. Про це вона сказала так: "Я посвятила своє життя спасінню суспільства через Пресвяту Євхаристію".

Одним із найзаслуженіших організаторів євхаристійних конгресів був монсиньйор де Сегур, який отримав на цю справу благословення Папи Лева XIII. До кінця XIX ст. у Франції, після першого у XVI ст., відбулося ще шість євхаристійних конгресів (у інших країнах до кінця цього століття – один раз у Бельгії, один раз у Швейцарії і один раз у Єрусалимі в Святій Землі).

Кожен із конгресів складався не лише з молитовних заходів, але також із конференцій, проповідей, катехизацій різних вікових груп людей на окремі теми. Конгреси були спрямовані на всі прошарки народу, на велику кількість вірних.

Відбувались ці конгреси передусім для того, щоб оборонити Церкву і вірних від ворожих Католицькій Церкві течій, які проявлялися у той час у різних антиклерикальних формах (зокрема від т. зв. просвітителів або ілюменістів, лібералів та ін.). Усі ці згубні течії мали на меті віддалити людину від Бога і Церкви. Кожен із конгресів намагався довести те, що Христос Богочоловік у Пресвятій Євхаристії насправді є дуже близький до людини. Ці конгреси мали також досить виразний марійський вимір, зокрема після визнання Церквою об'явлення Матері Божої у Люрді.

На початку XX ст., зокрема під час понтифікату св. Папи Пія X, євхаристійні конгреси набули нового виміру, бо там ішлося про дозвіл уділяти св. Причастя маленьким дітям і про часте присту-

* *За матеріалом італійського католицького часопису "Vita Pastorale".*

пання до св. Тайни Євхаристії. Новий вимір євхаристійним конгресам надало набоженство до Христа Царя, яке поширилося зокрема під час понтифікату Папи Пія XI. У другій половині XX ст. конгреси відбувалися за системою паломництва по всьому світі.

Після іспанського міста Барселони наступний конгрес відбувся аж у Бразилії, потім знову у Європі в Мюнхені (Німеччині), згодом аж у далекій Індії, опісля у Латинській Америці, Австралії, на Філіпінах, у Африці, Азії і знову в Європі. Ідея такого географічного розкладу євхаристійних конгресів мала на меті об'єднання цілої Церкви навколо Пресвятої Євхаристії, довкола Ісуса Христа, Який є паломником на цій землі. Зміст євхаристійних конгресів не змінювався.

У другій половині XX ст. приділялося більше уваги роздумам над Святим Письмом. Другий Ватиканський Собор ще більше наголосив на важливості тісного зв'язку Церкви і євхаристійного бенкету, тобто Служби Божої, у якій зустрічається Церква з Христом.

Завдяки Другому Ватиканському Собору і його літургійним реформам були взяті до уваги т. зв. концелебрації, тобто Божественні Літургії, на яких разом служать багато єпископів і священиків. Очевидно, що дуже велика кількість вірних, які були присутні на таких концелебраціях, надала євхаристійним конгресам ще більш урочистого і багатолюдного характеру.

Завдяки високорозвиненим засобам масової інформації кожен євхаристійний конгрес другої половини XX ст. зосереджений на якійсь окремій темі або проблемі. Наприклад, конгрес, який відбувся у 1976 р. у Філадельфії (США) мав тему подолання голоду у світі. Конгрес у Сеулі 1989 р. (Корея) наголошував більше на необхідності миру і уникнення війни. А конгрес, який відбувся у Вроцлаві (Польща), був зосереджений на темі свободи.

Ювілейний євхаристійний конгрес у 2000 р. у Римі наголошував на тому, що Ісус Христос – єдиний Спаситель світу – є Хлібом для нового життя. Пресвята Євхаристія є даром безмежної любові до нас Бога, Якого ми повинні завжди пізнавати в кожній людині (чи на місці праці, чи там, де є терпіння, біль і радість тощо). Усюди є той самий Христос, Який жертвується за наше спасіння і спасіння усього людства.

48-й з черги євхаристійний конгрес, який відбувся у Гвадалахарі (Мексика), був присвячений темі: "Євхаристія – світло і життя у новому тисячолітті".

Анібале ДЗАМБАРБ'ЄРІ
(переклад о. Йосафата Воротняка, ЧСВВ)

Міста, де проводилися євхаристійні конгреси: *Ліль, Авіньйон, Л'єж, Фрібург, Тулуза, Париж, Антверпен, Єрусалим, Реймс, Парелемоніал, Брюсель, Люрд, Онже, Номюр, Анжульє, Рим, Турнай, Мецца, Лондон, Кельн, Монреаль, Мадрид, Відень, Лавалетта, Люрд, Рим, Амстердам, Чікаго, Сідней, Кардага, Дублін, Буенос-Айрес, Маніла, Будапешт, Барселона, Ріо-де-Жанейро, Мюнхен, Бомбей, Богота, Мельборн, Філадельфія, Люрд, Найробі, Сеул, Сівілья, Вроцлав, Рим, Гвадалахара.*

ПРАЗНИК ВОЗНЕСІННЯ ГОСПОДНЬОГО

Вознесіння Господа нашого Ісуса Христа – це нагадування нам про наше справжнє майбутнє. Перспектива людського життя не може обмежуватися тільки земними величинами і обставинами. Власне земне життя має тоді тільки смисл, коли все, що в ньому стається, спрямоване на іншу неземну дійсність.

Святе Євангеліє оповідає притчу про багача, в якого рясно вродили ниви так, що не знав, де покласти зібраний врожай. Тоді він вирішив зруйнувати старі стодоли і на їхньому місці збудувати нові, щоб пізніше, маючи великі запаси збіжжя, міг тільки їсти, пити і веселитися.

"Безумний, – закінчує притчу Христос, – завтра заберуть в тебе душу, а те, що ти залишив, – кому буде?". Відповідь однозначна: немає смислу стільки трудитися для того, щоб втратити все, що маєш на землі, а, можливо, й у вічності.

Ісус Христос помер на хресті і Святе Письмо називає Його "первістком між померлими". Бо смерть була страшною і беззмістовною, поки Христос не помер і за три дні воскрес. Його життя продовжилося після Його смерті.

Своєю смертю Христос переміг смерть, яка тримала нас, ув'язнених гріхом. Але життя продовжується не матеріально, не на землі, а з Богом у вічності, де немає тих умовностей, які обмежують людину. Тому Христос справедливо зі Своєю людською природою поєднався з Отцем, щоб разом з Ним царювати.

Вознесіння – це відновлення цієї справедливості, яка була передбачена самим сотворенням. Це Господня воля – наша святість. А святість передбачає прагнення до іншого життя – вічного.

Наш Божественний Спаситель вознісся на небо і таким чином дав людині вхід "до дому Отця". Ми, члени Церкви, яка є Його Містичним Тілом, маємо надію приєднатися до Нього там, де Він – Голова наша і наше Начало – йшов перед нами.

Ісус Христос, Глава Церкви, випереджує нас у прославленому Царстві Отця, щоб ми жили надією, що певного дня будемо з Ним навіки. Увійшовши раз і назавжди в небесне святилище, Ісус Христос безперервно заступається за нас, як Посередник, що повсякчасно дарує нам зіслання Святого Духа.

о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

ТРИДЦЯТЬ ЖЕРТВЕННИХ РОКІВ СВЯЩЕНСТВА

29 червня 1975 р. у Ватикані Святіший Отець Павло VI рукоположив на священика молодого диякона ***Йосафата Воротняка, ЧСВВ****, кажучи: "Coraggio, il figlio!" (з італ. мови – "Відважно, сину!"). Отець Йосафат дотримувався поради свого святителя і відважно виконував багатогранне душпастирське служіння і просвітницьку працю.*

Отець-ювіляр походить з української родини у Боснії (колишня Югославія). Він ще й досі підтримує духовний зв'язок зі своєю Батьківщиною, однак, його серце завжди з Україною. Любов до рідної України була закладена його батьками. Ця любов постійно нуртувала у його серці, коли він відважно приїздив до України під час комуністичного режиму як священик і громадянин Югославії, без огляду на тодішнє КДБ. Пригадується зустріч у 2000 р. у Клубі греко-католицької інтелігенції у Львові, коли під час ювілейного вечора з нагоди 25-ліття священства Ірина Калинець згадувала про його підтримку переслідуваній УГКЦ *(у ч. 7-8 за 2000 р. читайте біографію о. Й. Воротняка, ЧСВВ).*

У вересні 1997 р. о. Й. Воротняк був призначений головним редактором нашого часопису. За останні 8 років нам вдалося значно розширити тематичну палітру, а також суттєво збільшити наклад часопису. Нашій редакції вдалося відновити книжкове видання "Календаря "Місіонаря" та видати іншу духовну літературу. Під проводом отця-ювіляра малочисленна редакція успішно продовжує видавати "Місіонар", один із найстарших греко-католицьких часописів, незважаючи на те, що вже майже цілий рік о. Й. Воротняк, ЧСВВ є настоятелем василіянського монастиря у с. Боронява на Закарпатті.

Нехай Господь Бог кріпить о. редактора на дусі, а Пресвята Богородиця візьме його під свій омофор у всіх його добрих починаннях і задумах!

Редакція "Місіонаря"

Червень багатий на ювілеї священства отців Василіян на різних континентах. Передусім слід згадати Протоархимандрита Чину ***о. Василя Ковбича****, який 15 років тому 10 червня отримав св. Тайну Священства.*

3 червня 10-ліття священичого служіння відзначає ***о. Юліан Коваль****, Протоігумен віце-провінції у Польщі, 16 червня 20-ліття священства святкує* ***о. Методій Білянчик*** *зі словацької Провінції, 29 червня 45-ліття священства відзначає* ***о. Василь Ракацький*** *з угорської Провінції. Декілька ієромонахів з канадської Провінції також дякують Богу за дар священства: 10 червня* ***о. Модест Ґнесько*** *відзначає 60-ліття, а 29 червня отці* ***Мирон Химій, Ісидор Дзядик та Євген Ричлярк*** *святкують 45-ліття. У далекій Бразилії* ***о. Єфрем Кребер*** *4 червня святкує 10 років священичого служіння і* ***о. Елевтерій Дмитрів*** *28 червня відзначає 35-ліття.*

Редакція часопису бажає всім отцям-ювілярам щедрого Божого благословення і опіки Пресвятої Діви Марії у їхньому нелегкому служінні для Чину і нашої Церкви!

ВШАНУВАННЯ ХРИСТИЯНАМИ СПАСИТЕЛЕВОГО СЕРЦЯ

В українській мові слово "серце" викликає уявлення про почуття, а в єврейській воно має значно ширше значення і означає внутрішню суть людини. Це поняття у євреїв стосується не лише почуттів (пор. Іс. 65,14), а й згадок і думок, намірів і рішень тощо. Біблійне значення серця – це те місце, де людина зустрічається з Богом, і ця зустріч остаточно здійснюється у людському Серці Божого Сина.

Святий Тома Аквінський казав, що "через Серце Христове сприймається Святе Письмо, яке відкриває Серце Христове. Це серце було закрите перед страстями, тому що Письмо неясне. Але після страстей Святе Письмо відкрилось, бо ті, хто віднині його розуміє, знають і розрізняють, як треба тлумачити пророцтва". У Біблії, до речі, серце згадане в різних місцях понад тисячу разів... На серці і його переміні зосереджене східне богослов'я.

Згідно зі св. Амвросієм, Церква народилася з пробитого Серця Христа, подібно як Єва була створена з ребра сплячого Адама. Ісусове любляче Серце – це дар і осередок усіх християнських сердець. Воно є немовби палаючим вогнищем, де запалюються ті душі, які досягають у цьому нелегкому житті висот досконалості. Чимало Божих угодників були палкими шанувальниками ласкавого Серця Божественного Спасителя Ісуса Христа. Це і св. Бонавентура, і св. Альберт Великий, і св. Ґертруда, і св. Франциск Салезій та ін.

Уперше урочисто празник Серця Христового було відсвятковано за благословенням багатьох французьких єпископів 20 жовтня 1672 р. Відомим у християнському світі є той факт, що в 1674 р. Божественний Спаситель з'явився побожній монахині св. Маргариті Алякок (1647-1690), вказуючи на Своє Пресвяте Серце, яке сяяло неначе сонце, коли вона ревно молилася перед Найсвятішими Тайнами. Пресвяте Ісусове Серце оточувала корона із терня, гострі колючки якого символізували гріхи, котрими люди безпощадно Його зранюють... У Серце був устромлений хрест... Наш Божественний Спаситель при цьому мовив: "Це вже Моє останнє зусилля, щоб відвернути людей від сатани і притягнути їх до Моєї любові. Хто прийме цю набожність, той запровадить у своєму серці Царство Божої любові".

У 1685 р. заслугою св. Маргарити було посвячено перший вівтар на честь Пресвятого Христового Серця у Франції. Через 40 років у Франції нараховувалося аж 248 братств, які посвятили себе Спасителевому Серцю. Для підтримки цього культу отці Єзуїти поширювали про любляче Христове Серце численні брошури, символічні образи і т. п. Культ Серця Христового остаточно затвердив Папа Климентій XIII у 1765 р. Під час вандейської війни реалісти носили зображення Пресвятого Серця на грудях як амулет.

У 1873 р. Франція була торжественно посвячена Господньому Серцю. А в 1875 р. Папа Пій IX посвятив Пресвятому Серцю увесь світ. Його наступник Папа Лев XIII, який, до речі, визнав цю набожність як "дуже похвальну релігійну практику", також посвятив Христовому Серцю увесь світ 9 червня 1899 р., називаючи цю посвяту "найважливішим актом свого понтифікату". Того ж самого року цей понтифік встановив свято Христового Серця, наголошуючи, що в цій набожності "Католицька

Церква знайде свою оборону та захист перед ворогами".

Христове Серце – це символ любові, незаплямованої егоїзмом, який так нам, грішним, притаманний... Гарно роз'яснив вірним суть поклоніння Христовому Серцю Папа Пій XII у своїй змістовній енцикліці "Про почитання Пресвятого Серця Христового". У ній він акцептує свою увагу на тому, що це боговгодна набожність, яка згідна, без сумніву, зі вченням Нового Завіту та церковним Переданням.

Святіший Отець зазначає, що вже його найближчий попередник Папа Пій XI запевняв, що почитання Пресвятого Христового Серця є дуже похвальним і успішним засобом, щоб оживити християнську побожність. А в енцикліці "Всемилостивий Відкупитель" він наводить такі повчальні слова: "У цьому набожестві міститься увесь зміст релігії, тим самим воно служить за правило досконалого життя, бо воно якнайлегше веде до вникнення і пізнання Ісуса Христа, воно нахиляє душі до палкої любові і до вірнішого наслідування Христа".

Папа Пій XII пише, що Церква завжди відверто відкидала закиди, немовби це почитання було занадто тілесне (натуралістичне) і надто чуттєве (сентиментальне). Святіший Отець висловився з того приводу, що йому жаль, бо як у минулому, так і тепер таке шляхетне набоженство належно не дооцінюють деякі християни; часом навіть і ті, котрі вважають себе за дуже ревних у справах католицької віри.

Український люд здавна виявляв свою відверту любов до Спасового Серця. Раніше набожність називалася вшануванням зараненого Христового Боку. Вшанування Ісусового Серця в Україні таке давнє, як і християнство. До вшанування Христового Серця горнулися Митрополит Андрей Шептицький, о. Ізидор Дольницький та ін. Звеличують повсюдно Боже Серце Апостольства молитви при багатьох католицьких церквах.

Ісус Христос говорив: "Навчіться від Мене бо Я тихий і покірний серцем!" (пор. Мт 11, 29). Мусимо збагнути, що почитання Пресвятого Серця – це почитання Особи Воплоченого Божого Слова. Його Пресвяте Серце – досконалий символ чуттєвої, духовної, Божої і людської любові. На це вказують і Святе Письмо, і Отці Церкви. Тілесне Ісусове Серце символізує Спасителеву любов до нас, Його дітей.

Просімо в Господа, щоб не було тут, на землі, запеклих ворогів Його Найсвятішого Серця. Нехай наш люблячий Спаситель, якого у св. Літургії називаємо Чоловіколюбцем, затріумфує, як і обіцяв св. Маргариті Алякок, над тими, що поборюють цю милу і дорогу нам набожність, та щоб цілий наш народ одноголосно складав честь Його Пресвятому Серцю, благаючи: "Люд вкраїнський ввіки Твій, в серці люд цей заховай"!

бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

ПРЕСВЯТА ЄВХАРИСТІЯ

Рік 2005-й проголошений у Католицькій Церкві Роком Пресвятої Євхаристії. Протягом цього часу кожний вірний покликаний глибше задуматися над цим святим Таїнством, молитися про розуміння і прийняття Пресвятої Євхаристії, а також намагатися поставити її у центр свого духовного та й цілого життя. Насамперед варто пізнати, які назви має ця Свята Тайна і чому саме так її називаємо, інформацію про що подає нам Катехизм Католицької Церкви.

Невичерпне багатство Таїнства Євхаристії виражається в різних назвах. Кожна з них показує певний його аспект.

– **Євхаристія,** бо є подякою Богові. Грецькі слова *еухарістеін* та *еулогеін* подібні до юдейських благословень, які прославляють, особливо під час трапези, Божі діла: сотворення, відкуплення та освячення.

– **Вечеря Господня,** бо тут говориться про Тайну Вечерю Господа Ісуса Христа з Його учнями напередодні Його страстей і про випередження *весільного бенкету Агнця* у Небесному Єрусалимі. Саме на цій Вечері була встановлена св. Тайна Євхаристії.

– **Ламання хліба,** бо цей обряд, такий звичний для тогочасної релігії, був використаний Ісусом, коли Він, як Господар столу, благословляв і роздавав хліб, особливо під час Тайної Вечері. По цьому ламанні хліба два учні пізнають Його після воскресіння (пор. Лк 24, 13-35). Цим виразом перші християни називали свої євхаристійні зібрання (див. Ді 2, 42. 46; 20, 7. 11). Цим вони виражають те, що всі споживають один ламаний хліб – самого Христа, входять з Ним у спільність, творять з Ним одне Тіло.

– **Євхаристійне зібрання,** бо св. Тайна Євхаристії здійснюється на зібранні вірних, яке є видимим вираженням Церкви.

Пресвята Євхаристія також є *Спомином* страстей і воскресіння Господа Ісуса Христа. Називаємо її **Свята жертва**, бо вона *уприсутнює*, робить сьогодні і тут присутньою єдину жертву Христа Спасителя і приєднує до неї приношення Церкви. Ще кажемо, що вона є **Свята жертва Служби Божої**, **Жертва хвали**, **духовна жертва**, **жертва чиста і свята**, бо завершує і перевищує всі жертви Старого Завіту.

– **Свята і Божественна Літургія**, бо вся Літургія Церкви знаходить свій осередок і найстисліший вираз у відправленні цього Таїнства. У цьому самому значенні її називають також відправою *святих таїнств*. Називають її також і *Найсвятішим Таїнством*, бо воно є Таїнством таїнств. Так називають також Святі Дари, які зберігаються у киворії.

– **Причастя**, бо цим таїнством єднаємося з Христом, Який робить нас причасниками Свого Тіла і Своєї Крові для утворення єдиного Тіла, тобто Церкви. Євхаристію називають ще *святее* (по-грецьки *та гагія*) – це перше значення "сопричастя святих", про яке говорить Апостольський Символ віри – *хліб ангелів, небесний хліб, ліки безсмертя*.

Уже тільки перелік назв цієї Пресвятої Тайни, які протягом віків їй надано, показує, що Євхаристія для Церкви є центром і серцевиною життя та діяльності. Кожна з цих назв показує, чим є Свята Тайна для вірних, які її приймають, а сукупність цих назв творить неповторне відчуття глибини і святості. Наше покликання – якомога частіше заглиблюватися у Євхаристію, щоб кожна її ознака стала для нас особистим переконанням і ми з вірою, радістю і любов'ю приступали до цієї Святої Тайни.

Підготував о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

ДОБРО НЕ ПОМРЕ НІКОЛИ

Діда Петра Бартачука поважали всі мешканці села Глиниці на Яворівщині, що розтягнулось уздовж кордону з Польщею, та найбільше любили його за простодушність діти. Він не тільки був добрим дідусем для своїх чотирьох внуків, але також і для сусідських дітей. Подвір'я Бартачука завжди було заповнене дітьми зі самого ранку аж до вечора.

А були то важкі післявоєнні часи. Дід Петро не оминав ні одного хлопчика чи дівчинки, щоб не поговорити з ними. Він міг потішити і розрадити навіть найменшу дитину своєю усмішкою чи добрим словом.

Одного дня вранці, як і всі жителі села, він вигнав зі стайні свою худобину на пасовище. Діти раділи, що дід Петро разом з ними буде пасти корів. Тепле літнє сонечко піднімалося догори, зникала холодна роса і діти, сівши навколо діда, просили, а навіть благали, щоб він їм щось розказав. А він тут же давав їм запитання:

– Чи ви всі сьогодні, як піднялись зі сну, помолилися? Хто не помолився Богові, признавайтесь?

Діти не могли втаїтись перед дідусем, бо по очах він бачив кожного.

– Я не встиг, бо пізно встав, – мовив білявий хлопець.

– А я забула, бо шукала паличку, – відповіла маленька дівчинка.

– Молитва – це розмова з Богом, тому ніколи не забувайте молитися. Усі ми разом зараз помолимось, — сказав тоді лагідно дідусь.

Усі діти піднялись і голосно відмовили "Отче наш..." і "Богородице Діво...". Перехрестившись, вони знову сіли на траву, а дідусь запитав, розгладивши свої вуса:

– А що вам розказати: казку, байку, правду чи Божу правду, а, може, вірші чи пісні, або якісь жарти?..

І тут завжди виникала суперечка. Одні хотіли почути гарну пісню, інші казку чи оповідання, яке дідусь називав правдою.

– Краще нам розкажіть Божу правду, – обізвався хлопчик, який сидів найближче до дідуся.

– Тоді слухайте уважно, бо це оповідання з Біблії.

І тут почав дідусь розказувати про Якова і про його дванадцять синів. Він докладно розказував, як сини пасли вівці і продали свого найменшого брата Йосифа у неволю до Єгипту, а потім згадав про голод і як Йосиф врятував своїх братів і батька від голодної смерті. Після того, як дідусь розказав це оповідання, діти почали розпитувати дідуся, а він старався якнайкраще їх повчати:

– Ось бачите, діти, як Йосиф любив своїх братів і свого батька. Бог любить всіх людей і кожну людину зокрема. Він і вас дуже любить. Йосиф дав нам гарний приклад, як треба в згоді жити зі своїми рідними. І ви повинні прощати своїм братам і сестрам, якщо хтось вас скривдить, а Бог за це вас нагородить. Ніколи, діти, не сваріться і не гнівайтеся між собою. Хто сильніший, нехай допомагає слабшому, а хто розумніший, нехай повчить того, хто чогось не розуміє. Будьте добрими і слухняними, і Бог вас ущасливить.

Діти уважно слухали дідуся. У цей час на кордоні пролунали постріли. Такі постріли часто лунали і тому ніхто не звернув на них уваги. Не минуло багато часу, як діти побачили лелеку, який низько пролітав над ними. Одне крило немовби зависло в повітрі, а біле пір'я було окровавлене кров'ю. Лелека летів ще метрів двісті і приземлився біля річки в заростях очерету.

Діти швидко побігли до очерету, де віднайшли лелеку. Він лежав на правому боці, а з лівого крила текла кров. Два хлопчики залишились біля нього, а два побігли, щоб про все розказати дідусеві. Дідусь вислухав хлопчиків і сказав спокійно:

– Тепер все зрозуміло. Це прикордонники стріляли в нього, коли він перелітав кордон. Для птиць немає кордонів і бідний лелека став жертвою людського нерозуму.

Хлопці принесли лелеку до дідуся. Він оглянув його і мовив:

– Не долетів ти до своїх діточок. Не бійся, ми тебе підлікуємо і ти повернешся до свого гнізда. Ось, діти, дивіться, як спокійно терпить болі цей лелека. Не кричить, не стогне, а повністю підкоряється волі Божій. Але Бог і про птиць пам'ятає, бо створив їх для людського добра. Якби не лелеки, скільки би тої нечисті було на наших лугах, ставках і левадах.

В обід пастухи гнали худобу додому. Дід Петро ніс завиненого у стару свиту лелеку, якого підтримували діти. Люди запитували:

– А це що за гусак з таким дзьобом?

– Це лелека. Прикордонники підстрелили, бо летів за кордон за поживою. От і дісталось йому, – відповідав, підсміхаючись дідусь.

Пригнавши худобу додому, дідусь найперше взявся за лікування лелеки. Обмивши від крові рану, він помастив її маззю і перев'язав білою лляною матерією.

Кожного дня діти приходили до дідуся, їм цікаво було побачити зблизька лелеку, а навіть погладити. Вони зі задоволенням приносили йому їжу. Хлопчики ходили на ставок, ловили жаб і потім приносили лелеці. Здавалось, що в цей час лелека забував про своє поранене крило і тут же кидався жадібно на улюблену поживу.

А дідусь говорив дітям:

– Птиці дуже люблять свій рідний край. Лелеки летять далеко в теплі краї аж до Єгипту, де протікає ріка Ніл. Туди колись втікали Марія і Йосиф з маленьким Ісусом, щоб Ірод не вбив малого Ісуса. Потім через два роки, коли Ірод помер, вони повернулися до свого дому в село Назарет. Лелеки також завжди повертаються до рідних осель. І ви, діти, повинні пам'ятати, що для нас є найдорожчою наша українська земля.

Кожного дня діти допомагали дідусеві перев'язувати поранене крило лелеки, годували птаху і слухали, що знову розкаже їм мудрий сільський оповідач. Через місяць лелека виздоровів, набрався сил і навіть почав літати. А одного разу він піднявся вверх і, зробивши три круги над ними, немовби у знак подяки, полетів до свого гнізда.

Минув час. Дід Петро помер, залишивши по собі добру пам'ять, а діти подорослішали і розійшлися по світі. Тепер вони часто приїжджають до своїх рідних на великі свята і, зустрівшись разом, згадують діда Петра. А одного року на Зелені свята зійшлися ровесники на цвинтарі, замовивши панахиду над могилою діда Петра, після якої відмовили ще вервицю за упокій його душі. Потім один із них промовив до своїх друзів:

– Дід Петро для нас був добрим учителем-катехитом. Він пройшов дві світові війни, був учасником визвольних змагань за волю України. Про війни нічого він нам не говорив, а навчав любити Бога, людей і свою рідну Україну. Він проповідував Бога своїми добрими вчинками. Висловлюймо йому нашу вдячність, наслідуючи його добрі вчинки. Дідусь давно помер, але нехай добро, яке він чинив, не помре ніколи!

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

ЧАША СВЯТОГО ЙОСАФАТА

Почитання Пресвятої Євхаристії св. Йосафатом займає окреме місце в його молитовному житті. Любов до Євхаристійного Ісуса загорілася ще в церкві св. Параскеви, де з Христового Розп'яття впала вогняна іскра в серце малого Івася Кунцевича – майбутнього великого святого.

Самозрозуміло, що бував св. Йосафат із мамою і батьком на св. Літургії. Читаємо в життєписі святого, що він брав активну та й безпосередню участь у всіх церковних відправах – сам співав Утреню й Вечірню, прислуговував до Служби Божої. Пізніше люди називали його келію церквою і лікарнею.

З висвяченням Йосифа Венямина Рутського на священика у Віленському монастирі щоденно служилась св. Літургія. У новій чернечій громаді було відновлено й давню християнську традицію – практику частого св. Причастя. А це мало не тільки великий вплив на ченців, але ще більше на мирян міста Вільна. Церква була увесь день відкрита і таким чином вірні могли молитися перед кивотом у храмі.

Святий Йосафат готував дітей і дорослих до св. Причастя. Будучи ігуменом Битенського монастиря, він привів смоленського каштеляна Івана Мелешка до єдності з Католицькою Церквою й Святих Тайн Сповіді та Причастя. Мелешко подарував Отцям Василіянам село Жировиці, де була церква з чудотворною іконою Пресвятої Богородиці.

Апостол єднання, як називали св. Йосафата, дуже побожно правив св. Літургію. Часто вірні під час Служби Божої бачили ангелів, а навіть і маленьке Дитятко Ісуса, коли після св. Причастя св. Йосафат благословив чашею народ.

Одного разу під час подорожі св. Йосафат не міг переїхати ріку Двину, бо настала велика повінь. Чекаючи на переправу з іншими подорожніми, він сів на камені й посповідав людей. А коли вода спала, то на другому боці ріки він пішов до церкви і, відправивши св. Літургію, запричащав подорожніх.

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

НЕ БІЙСЯ, БО Я З ТОБОЮ!

Кажуть, що найкращий спосіб передати людині правду – оповіданнями й казками. Навіть наш Божественний Спаситель говорив притчами. А те, що хочу розповісти, є правдивою історією, а була вона такою...

Спочатку всі відчули той момент моторошної тиші, тоді настав великий гуркіт і вся земля почала трястися. Доми гойдалися і валилися, як карткові будиночки. За чотири хвилини більше як тридцять тисяч людей загинуло від землетрусу, який у 1989 р. майже цілковито знищив Вірменію.

У тому хаосі один збентежений батько біг покрученими дорогами до школи, до якої ходив його маленький син. Той батько не міг думати ні про що інше, а тільки про обіцянку, яку він колись дав своєму синові і яку багато разів повторював: "Я завжди буду з тобою, Арманде, щоб тобі нічого не сталося".

Коли батько добігав до місця, де стояла школа, то побачив лише руїни. Спочатку він тільки стояв, стримуючи сльози, потім побіг у відчаї, падаючи між руїнами, до східної частини школи, де знаходився клас, у якому навчався Арманд.

Він почав шукати сина, відчайдушно витягуючи своїми руками цеглини зі зруйнованого приміщення. Інші люди, які також збентежено бігали біля цієї школи, безнадійно дивилися на нього і казали йому:

– Чоловіче, забудь, вони всі вже мертві.

Підвівши свої очі, батько їм відповів:

– Замість того, щоб стояти й нарікати, допоможіть мені.

Тільки деякі приступили до роботи, а більшість із них не бралась до рятування постраждалих дітей. Той батько думав лишень про свого сина...

Він працював годинами... Дванадцять годин... Вісімнадцять годин... Двадцять чотири години... Тридцять шість годин... Нарешті після тридцяти восьми годин він почув під однією дошкою якесь стогнання. Витягаючи цю дошку, він кричав:

– Арманде! Арманде! Сину!

З темряви раптом почув, як його син тихо сказав тремтячим голосом лише одне слово:

– Тату!

Батько почув ще інші голоси школярів, які залишилися живими під руїнами. Тепер ті, що перед тим його сварили, почали йому допомагати. З тридцяти шести школярів вони знайшли чотирнадцять живих. Навіть малий Арманд, коли його витягнули з руїн, допоміг у рятуванні своїх однокласників.

Після цієї трагедії Арманд сказав своїм друзям:

– А я вам казав, що мій батько за нас не забуде!

І ми з вами повинні мати також віру і довір'я, бо маємо у Небі такого Батька, Який за нас ніколи не забуде.

о. Григорій ГРИНЬКІВ, ЧСВВ
Протоігумен

"ЗУСТРІЧ ІЗ ЖИВИМ БОГОМ"

Так називається книга відомого професора духовного богослов'я зі столиці Хорватії. Пропонуємо читачам нашого часопису ознайомитися з першою частиною кінцевих підсумків цієї книги.

В одній приповідці розповідається про жебрака, який черговий раз стояв при дорозі з простягненою рукою і просив милостиню в перехожих. Коли одного разу жебрак зауважив, що до нього наближається багато прикрашена бричка, він собі подумав: "Це, мабуть, король. Він би міг в одну мить вирішити всі мої проблеми".

І справді це був король. Радості жебрака не було меж, коли бричка зупинилася, а король вийшов і попрямував до нього. Король, однак, нічого йому не дав і, усміхнувшись, запитав: "Чи маєш мені щось подарувати?". Спочатку прошак розгубився, а відтак відкрив свою торбу і дав королеві зернятко пшениці. Король чемно подякував і поїхав, а жебрак образився, на його думку, цим невідповідним жартом.

Коли ввечері за своїм звичаєм він витряс усе зі своєї жебрацької торбини, то зауважив, що серед отриманої милостині блищала дорогоцінна перлина величиною як зерно пшениці. В цю мить заговорив сам до себе: "Дурень з мене. Чому ж я не дав королеві цілу мою жебрацьку торбу – і тоді справді вирішив би раз і назавжди усі мої проблеми".

Чимало хто з нас, християн, нарікає, тому що Бог, на нашу думку, не вислухав наших благань, тобто молитов, хоча Він сам сказав: "Усе, що в молитві попросите, отримаєте". "У чому тут справа?" – запитуємо себе.

Не здаємо собі справи з того, що в більшості випадків молимося так, як нам здається логічно, а не так, як сам Син Божий нас навчив. Хіба Він не сказав: "Якою мірою міряєте, такою і вам відміряють" (пор. Мт 7, 2), а також: "Дайте і дасться вам міру добру, натоптану, потрясену, переповнену..." (пор. Лк 6, 38).

Збагнімо добре, раз і назавжди, що необхідно дати Богові, а точніше ближнім заради Бога, лише те трохи, що маємо, щоб отримати взамін безмежний скарб від Господа. Кожне щире відречення родить сторицею і ніколи не обернеться на втрату. Хто хоче щось добре від Бога отримати, завжди повинен бути готовий щось Йому дати. Бог хоче нас порятувати і визволити з нашого колишнього оточення. І тому Він очікує, щоб кожен з нас повністю віддався Йому, і щойно після того Він дасть нам те, на що заслуговуємо, і навіть набагато більше.

Бог є наш добрий батько і не хоче залишати нас у рабстві. Він хоче, подібно як тому прошакові, дати якусь невелику милостиню.

Не той, хто в'язневі принесе дещо з поживи, а той, хто визволить його з тюрми, чинить йому велике добро. Господь нас бажає визволити з рабства гріха, рабства смерті, рабства наших постійних поразок, рабства злого духа. Тому і наголошував наш Божественний Спаситель: "Шукайте передусім Царства Божого, а все інше вам додасться" (пор. Мт 6, 33). Бог хоче нас повністю спасти. Кожен з нас повинен добре усвідомити, що саме повинен віддати Богові.

Від Свого апостола Андрія Ісус попросив дати всі п'ять ячмінних хлібин і дві риби, щоб ними нагодувати у чудесний спосіб п'ять тисяч чоловіків і ще багато більше жінок та дітей. Хіба ж Він – Всемогутній Бог – не міг обійтися без тих хлібів і рибин? Ісус чинив чуда тоді, коли люди повністю Йому довіряли, а там, де не вірили Йому, як наприклад у Назареті, не чинив багато чудес. Якщо ми не даруємо щиро Ісусові свої

гріхи, якщо не відрікаємося щиро фальшивих стежин, якщо не відкриваємо Йому щиро своїх ран, то не отримаємо від Нього цілковитого визволення і зцілення.

Господь зцілить лише ті наші рани, які ми Йому радо показали і дарували. Відкриймо Йому всі свої рани з повним довір'ям у те, що Він зцілить їх. Наша щирість має проявлятися завжди передусім у св. Сповіді.

Один славний художник заявив після щирої сповіді, що йому немов камінь з серця впав і йому стало навіть легше дихати, він став більше працездатним і спроможним усіх любити, бо мав у серці глибокий мир, який не обміняв би ні за що на світі. Після доброї сповіді одна вмираюча людина заявила: "Я вже почуваюся мов у небі, бо не маю страху через минуле, ані перед майбутнім".

Дійсно, у св. Сповіді Бог нас визволяє за посередництвом св. Церкви від гризоти сумління, страху перед судом і покаранням. Незважаючи на це, Ісус Христос не робить нас на цій землі неранимими. І після св. Сповіді будуть нас мучити різні спокуси, тому що злий дух ніколи не спить, а завжди спокушає, впливаючи на наші думки, почуття, уяву і волю, намовляє на зло, заважає повністю прислухатися до слова Божого, намагаючись, щоб кожне добре зерно впало в тернину.

Злий дух завжди навіює страх, заохочує до помсти і ненависті. Свята Церква радить нам успішні засоби переборення спокус: молитву, читання Святого Письма і скеровування розуму на те, що є добре. Цього достатньо, щоб перемогти зовнішні спокуси лукавого. *(Далі буде)*

о. Томіслав ІВАНЧІЦЬ
(з хорватської переклав Павло Запотічний)

НАМ ПИШУТЬ

На сторінках нашого часопису висловлюють подяки:

Марія з м. Збаража Тернопільської обл. – Господу Богу, Матері Божій, св. Юді Тадею за допомогу в складенні екзаменаційної сесії.

Леся з м.Стрия на Львівщині – Господу Богу, Матері Божій, свв. Юді Тадею, о. Піо та бр. Герарду, блаженним Миколаю Чарнецькому і Олексію Зарицькому за відвернення важкої хвороби та успішне вирішення проблеми доньки.

Марта Костецька з м. Львова – Пресвятій Трійці, Пречистій Діві Марії, Ангелу-Хоронителю і всім небесним заступникам за ласкаво вислухані молитви.

Люба зі с. Загірне Стрийського р-ну на Львівщині – Господу Богу, Святому Духові, Матері Божій, Ангелу-Хоронителю, заступникам св. ап. Юді Тадею, св. Йосафатові, св. Валентинові і св. Юлії, св. Кипріяну, св. Миколаю, св. Науму, блаж. Йосафаті Гордашевській і блаж. Петру Вергуну за здоров'я, злагоду, любов і опіку над родиною.

Ольга Кмить зі с. Борове на Львівщині – Господу Богу, Матері Божій Неустанної Помочі і св. Юді Тадею за заступництво перед Богом і отриману допомогу – вступ до Українського католицького університету.

Мирослава зі с. Дубляни Львівської обл. – Божому Милосердю, Матері Божій Неустанної Помочі, св. Юді Тадею, блаж. Миколаю Чарнецькому, св. Анні за вислухані молитви, одужання і опіку над родиною.

ДЕМОГРАФІЧНА КРИЗА В УКРАЇНІ*

1 червня уся світова спільнота відзначає Міжнародний день хисту прав дитини.

Демографічна ситуація в Україні наблизилася до виродження. Що ку ми втрачаємо кількасот тисяч українців у той час, як середній пок ник сумарної народжуваності в нас не перевищує 1,15 народження одну жінку (проти 2,15 необхідних для відтворення населення). На неухильно вимирає.

Причини демографічної кризи знаходяться не в економіці, а в ласті духовного здоров'я нації. Дружини процвітаючих бізнесменів р лять аборти не рідше, ніж звичайні жінки. Відродження зруйнован сімейних підвалин і моральне виховання молоді – це першочерг завдання, без здійснення якого неможливий вихід із цієї кризи і збе ження нації.

На чолі руху за захист життя і прав родини постійно ставала і с Церква, яка завжди формувала в суспільстві правильне ставлення шлюбу і народження дітей, як до великого і радісного таїнства. Невип ково ще з часів України-Русі завжди говорили: "Родина – мала Це ва". Шлях виходу з соціального, демографічного провалля – духов моральна освіта народу, поєднана зі заходами для підтримки роди Такі заходи повинні підтримуватися як на урядовому рівні, так і з бо благодійних організацій.

Репродуктивне здоров'я визначається як стан фізичного, психічн та соціального благополуччя, а не лише як відсутність захворювань реп дуктивної системи. В Україні цей підхід до визначення репродуктивн здоров'я поки що не знайшов широкого застосування, оскільки реп дуктивне здоров'я населення України навіть у розумінні захворюванс й розповсюдженості хвороб репродуктивної системи не відповідає між родним стандартам. До того ж протягом останнього десятиріччя здоро населення, включаючи репродуктивне, значно погіршилось.

Науковцями визначена межа зниження народжуваності, яку не мо на переступати, оскільки за нею – втрата передумов для сприятлив демографічних перспектив. Ця межа – сполучення дводітності з трид ністю. Для забезпечення простого відтворення населення, тобто заміщ ня чисельності покоління батьків чисельністю покоління дітей, рів показника народжуваності за сучасного рівня смертності має станови в середньому 2,2 дитини. Нинішній рівень сумарного показника нар жуваності свідчить про те, що Україна давно переступила межу, за як відбуваються руйнівні процеси.

Сучасний рівень народжуваності дітей найнижчий за весь пер повоєнної історії України. Такий рівень сумарного показника народжу ності як Україна мають лише три країни – Болгарія, Латвія і Гонко У міських поселеннях України сумарний показник народжуваності зі зився до дуже низького рівня (0,9 дитини). Розвинуті країни св мають значно вищі показники, ніж Україна. Зокрема, це стосується кр

---

* *За матеріалами інтернет-публікацій і авторів Надії Жил Тамари Іркіної, Валентини Стешенко, співпрацівників Міністерст охорони здоров'я України, Національної Академії наук України Інституту економіки.*

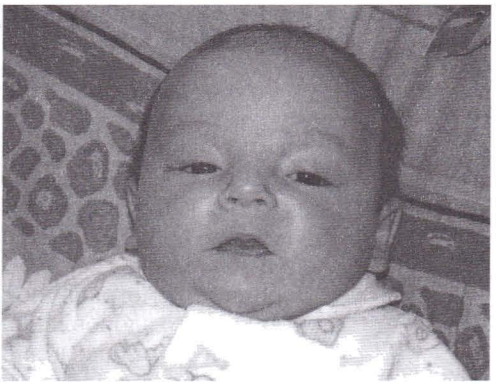

північної Європи, демографічна ситуація в яких раніше була потенційно надзвичайно несприятливою.

Унаслідок несприятливих змін у народжуваності на мікрорівні не задовольняється потреба в дітях – сім'ї сумні, діти не мають можливості спілкування зі своїми братами і сестрами. На макрорівні відбувається деформація вікового складу, зменшується його демографічний і трудовий потенціал. Кризовий стан щодо народження дітей сьогодні буде даватися взнаки протягом життя багатьох поколінь на рівні не лише сім'ї, а й усього суспільства.

Важливою особливістю повікової народжуваності в Україні є її все більша концентрація в молодих вікових групах, зокрема – у наймолодших. Це пов'язано як зі збереженням традиції раннього заміжжя і народження дітей, розповсюдженої в Україні здавна, так і зі зниженням інтенсивності народжуваності дітей. Переважна більшість дітей (83,6%) народжується жінками віком до 30 років. У містах ця частка становить 82,7%, у селах – 85,1%.

Зниження народжуваності з віком супроводжується значним підвищенням частих абортів. Показники абортів становили 1,57 аборту, тобто на сьогодні при народженні 100 дітей в Україні відбувається 157 абортів.

Результати сучасних досліджень свідчать, що більшість українських жінок планують мати лише одну дитину, відкласти народження дитини або взагалі відмовитись від нього. Якщо розглядати дані про вагітних жінок, які не мали дітей, за бажаністю чи небажаністю дитини, то 57,1% із них планували мати дитину, 40,9% – бажали відкласти її народження, а для 2,7% жінок дитина була небажаною.

Жінки, які ще не мають дітей, за їх намірами щодо народження дитини подали дані, що 10,7% жінок не планували мати дітей, 31,7% планували мати одну дитину і 33,9% – двох. Показово, що серед тих жінок, які мали одну дитину, не планували мати більше дітей 47,6%, а серед тих, що мали двох дітей, не планували мати наступну дитину 91% жінок. Небажання мати наступну дитину різко збільшується з віком жінки. Вже в 20-24 роки 30% жінок не планують народження наступної дитини, а у віці 25-29 років ця частка збільшується до 46,4%

Якщо врахувати, що за попередніми даними 2000 р. природне скорочення населення становило 373 тис. осіб, то за останнє десятиліття XX ст. чисельність населення України скоротилась за рахунок депопуляції на 2 млн. 511,2 тис. осіб.

Таким чином, сьогодні Україна перебуває у стані глибокої демографічної кризи, погіршуються не лише кількісні, а й якісні характеристики населення. Формування деструктивних, руйнівних явищ дає підстави стверджувати, що ми стали сучасниками справді унікального, екстраординарного феномену демографічної історії України: в мирний час у нас відбуваються процеси, характерні лише для відносно короткочас-

них періодів таких соціально-економічних катаклізмів, як світові або громадянські війни.

Не можемо надіятися, що наслідки такого стану не стосуватимуться нас особисто. Кожний українець і кожна українка, кожний християнин переживатиме серйозні проблеми, пов'язані саме з демографічним станом в Україні. Такий жахливий стан, без сумніву, перекреслює Божий задум, висловлений у першій біблійній книзі: "Будьте плідні, множіться, наповнюйте землю" (Бут 2, 28). Хочемо сподіватися, що *одноразова допомога сім'ї при народженні дитини* у сумі 1500 доларів США і *створення нових робочих місць для жінок*, що зменшить їхні пошуки праці за кордоном, стануть матеріальним чинником виходу з демографічної кризи.

Дуже важливо, щоб кожний з нас усвідомив свою відповідальність за життя, полюбив його, проповідував на вулиці, вдома, на будь-якому місці. Не кожен із нас спроможний матеріально, але кожен може і повинен духовно допомогти і спричинитися до усунення жахливої загрози зникнення з лиця землі нашого народу. Таким чином, дбаючи про моральне і відповідальне життя, виконуємо волю Господню і можемо надіятися не лише на звичайне земне щастя, але й на вічне щастя у Небесному Царстві.

Підготував о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

ЗАТОПЛЕНИЙ ЧОВЕН

Одного дня святий Франциск з Асижу вирішив поїхати до Венеції. Він придбав квиток на човен, щоби туди відплисти. Проте одна особа сказала святому, що він зайняв її місце, мовляв, вона купила те місце на човні вже давніше. Святий Франциск, без огляду на те, що вельми бажав відвідати Венецію, покірливо уступив місце незнайомцеві.

Через короткий час на морі почався шторм. Унаслідок шаленої бурі потонув човен і всі люди, які були на човні. Святий Франциск зрозумів, що Господь у такий спосіб зберіг його від певної смерті.

Іноді наші справи не йдуть таким способом, у який ми їх собі запланували. Можливо, ми хочемо йти на шашлики, а падає дощ; чи ми є хворими, коли маємо намір зустріти гостей. Коли з нами щось подібне стається, ми мусимо пам'ятати, що Всевишній усе чинить на наше добро. Творець бажає, щоб ми осягнули Небо, і нам всіляко сприяє у цьому.

Можливо, якби речі йшли так, як ми собі запланували, ми би могли впасти в якийсь гріх. Коли здається, що справи йдуть недобре, подякуймо Господеві за те, що Він нас зберіг від якихось труднощів ("кораблетрясінь"), про що ми навіть і не знали. Колись ми докладно дізнаємося, яким чином Бог захистив нас від певних небезпек.

Переклад з англійської мови
бр. Миколая МИКОСОВСЬКОГО, ЧСВВ

РОЗСТРІЛЯНА ЦЕРКВА

Гармати мало не щодень
Стріляли так, аж сонце меркло.
А слугувала за мішень
Приречена до страти церква.

Прирік її безладний лад,
Що заповіді всі порушив.
Летів спрямовано снаряд
Не просто в церкву – в наші душі.

Скорботні рештки стін лишень
Від церкви-страдниці вціліли.
Я теж обрав собі мішень –
Стріляти у безбожні сили.

Стрілятиму я словом в них,
Аби ганьби хоча б зазнали.
Та жаль, що врятувать не міг
Ту церкву, у яку стріляли.

ДВА ДНІ У КВІТНІ

1-го квітня 2005 р.

Вмирає Папа, як вмирає ліс,
Коли дерева тихо листя гублять.
Вмирає Папа...
Світ здригнувсь від сліз –
Так цю людину віруючі люблять.

Задивлений весь світ у вікна ті,
Де він сумирно свічкою згасає.
А був для світу Світочем в житті
І свій вогонь у спадок залишає –
Це Віра, це Надія, це Любов!

Світ сиротіє, та стає багатшим.
Але й по смерті Папа знов і знов
Ще пастирем лишатиметься нашим.

Він залишає Слово, у якім
Знайти собі підтримку
Кожен зможе.
У цьому Слові і через віки
Всіх грітиме велика ласка Божа.
...Вмирає Папа. В інший світ іде
Ледь чутно, наче осінь по алеї.
Хай там, у Бога, він також знайде
Велику ласку для душі своєї.

2-го квітня 2005 р.

За вікнами, де він тепер лежить,
Звертаючись з покорою до Бога,
Його життя стоїть вже на межі –
Тій, за якою в інший Світ дорога.

Але на площі у молитві люд
Благає в Господа такої волі,
Щоб Папа з людом залишався тут,
Переборовши непоборні болі.

За вікнами – надія на життя.
Хай світять в душі,
Щоб їм легше стало!
І навіть безвір в стані каяття
Благає Вищу Силу, як дитя,
Щоб Папу від землян
Не забирала.

Та все ж потрібно зрозуміти те,
Що час приходить і
Скоритись треба.
Хоч з вікон світло ще на
Землю йде,
Але воно спрямоване до Неба!

Василь МАРТИНОВ, м. Львів

БАГАТИЙ ЮНАК

Филип, філософ і син одного багатого промисловця з Олександрії, постійно шукав Бога. Спочатку він зустрів Його у єгипетському богові сонця Ра. На цьому його пошуки не закінчилися – він вирушив у далеку подорож з торгівельною метою до Генезаретського озера для того, щоб побачити Божественного Спасителя.

Пропонуємо прочитати нашим молодим читачам уривки з роману "Багатий юнак", поданого у щомісячнику "Католицький дайджест" (Ашаффенбург, квітень, 1949 р.).

* * *

В імперії Філіпіка юнак підтримував зв'язки з тетрархами, римськими урядовцями і офіцерами. Він придивлявся до неюдейського способу життя і захоплювався діловими якостями та здібностями свого віку й перевагами своєї торгівельної справи. Однак він також підтримував зв'язки зі знатними садукеями, які він хотів тільки розвивати. Рекомендація урядовців привела його до священиків у Єрусалимі.

Филип знову прочитав у Святому Письмі, як колись у нічному залі в Олександрії: "Дух Божий походить з води". Він був схвильований цими словами, як і першого разу. Але він не пішов далі у своїх роздумах. З'явилося пристрасне очікування. Филип посилався на священні книги для пояснення цього очікування.

Те, що садукеї виклали і пояснили, всі поступки, які виявляли стосовно мужності, дозволяли Филипові чіткіше зрозуміти те, у чому він був довший час переконаний: "Вони не можуть тобі допомогти". У будинку для гостей грек почув бесіди членів муніципалітету і книжників, знання яких мало б перевищувати інших вчених набагато більше і кількість учнів яких з дня на день зростала.

Филип доручив ведення своїх справ рабові Аттісу. Филип і Никодим йшли окремо один від одного, долали висоти, вищі від кедрових дерев навпроти Єрихону. Никодим вирішив дати грекові основи закону; але його землякам дуже розходилося про навернення його з поганства. Трохи з недовірою дивилися друзі Никодима на рух з цими людьми у межах краю, тому він торував дороги, заповнені людьми, і не брав зі собою Филипа у гурт своїх учнів, коли він перед Пасхою або після свята шалашів вже мав свої уявлення про цей край. Та наближався сезон дощів і тут, на віддалених від людського ока пустельних дорогах, найбільше відчувалася небезпека натрапити на розбійників. Никодим не боявся їх.

Филип був незвичайним учнем. Йому не залежало на тому, щоб вивчити постулати закону на всі випадки життя і правильно переповісти слова свого наставника, він не виявляв свого незадоволення тим, що йому було заборонено. Також читання Священних книг не робило його ніяким найкращим учнем. Так, чи зміг би йому Никодим більше розповісти про Спасителя, передбаченого ще пророками? Чому мав би бути грек незадоволений тим, що казали Священні книги про неописаного словами Бога, як повинен би власне він, поганин, ближче його пізнати?

Филип йшов мовчки поряд зі своїм книжником. Він хотів би знати, що від нього хоче цей старший чоловік і що про нього думає. І він відчув, що ускладнив життя своєму учителеві. Але сьогодні Никодим нічого не почав говорити. Филип почувався незадоволеним і висихав

від цього, як навколишня природа. Кедрове ложе було біля його ніг. Гігантське каміння лежало навколо і всі уламки порід цієї давньої землі заповнили місцевість. Филип спрямував свій погляд на плоскогір'я і заокруглені вершини гір, рівномірні кам'яні пласти яких нагромаджувалися один на одному у білій сірізні. Худий, закам'янілий і самотній. На яскраво-голубому ранковому небі з'являлися перші бліднуваті хмари.

Член муніципалітету Никодим раптом повернувся у бік свого супутника. "Чи ти розумієш такі слова: "Коли хтось не вродиться з води та Духа, не здатний увійти у Царство Боже?..". Він зупинився; його очі, які до цього були спрямовані на висохле русло ріки, піднялися і поглянули на Филипа. Його голос мав нотки задуми.

Филип схилив голову. Никодим подивився темним, самотнім поглядом йому в очі.

І за хвилину мовив: "Вітер віє, де ти хочеш; ти чуєш його подув, але ти не знаєш, звідки він приходить і куди він далі повіє. І так станеться з кожним, який народився від Духа...".

Филип зупинився. Він думав про вітер у цьому краї. Але "той, який народився з Духа"? Слова, які говорив член муніципалітету, особливо виділялися у звичайному ритмі його мови.

Филип сказав: "Ці слова звучать по-новому. Їх немає в книгах. Ти сам їх сформулював?".

Никодим помахав головою. "Чи ти чув про чудо з Галилеї?".

Филип байдуже сказав: "Мій слуга Аттіс мені розповідав, що люди багато про таке говорили, коли Він під кінець поїхав на озеро на півночі. Що ти про це думаєш?".

"Вони також тут говорили з Ним. Він виганяв міняйлів з храму. Він зцілював хворих і навчав зовсім по-іншому, ніж ми. Люди натовпом бігли за Ним. Книжники почали Його боятися і ненавидіти".

"Чи це Він мовив ті слова, які ти мені щойно сказав?".

"Мовчи про це. Я декілька ночей був біля Нього. Я не звільнився від Його слів (вони мене опанували). Ти повинен Його шукати".

"Я, поганин?".

"Він ставиться до поган і митарів зовсім по-іншому, ніж ми".

"Він тобі пояснив, що Він думає про мову? Вона є глибока за змістом".

"Послухай. Його слова ще досі бринять у моїх вухах. Я мушу їх обдумувати день і ніч...: "Так Бог полюбив світ, що Сина Свого Єдинородного дав, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне. Бо не послав Бог у світ Свого Сина світ засудити, лише Ним – спасти. Хто вірує в Нього, не буде засуджений; хто ж не вірує, – той уже засуджений, бо не увірував в ім'я Єдинородного Сина Божого. А той суд полягає в наступному: Світло прийшло у цей світ, люди ж більше полюбили темряву, ніж світло, – лихі бо були їхні діла. Хто правду чинить – іде до світла, щоб виявилися діла його, сподіяні бо вони в Бозі...".

Старший чоловік переказав ці слова майже на одному подиху. Але його темні очі виглядали так, немовби уста розповідали дивовижну загадку, і тому вони розгорілися особливою мовою.

На небі згусли хмари, вони потемніли і нависли над землею Йордану. Слова галилеянина висіли у повітрі, вони могли би прийняти навіть форму каміння. Филип подивився на зблідле обличчя члена муніципалітету і в його запалі очі, які були сповнені роздумів. "Хто йде дорогою правди, приходить до світла...". Книжник раптово вловив у грека небувалий вияв захоплення.

Чи промовляє навколо каміння? Чи гримлять небеса? Филип схопив фарисея за руку: "Світло, ти чуєш, він сказав "світло". Правда? Ніхто ще не обіцяв мені цього до сьогодні, так довго я шукав. Ніхто... Скажи мені ще раз. Слово за словом".

Фарисей мовчки кивнув, мовби чекав на це прохання. Він повторив те саме.

"Хто є той Людський син? Він так само думає? Він зветься Сином Божим? Як Він це може?".

Палкий погляд був спрямований на книжника.

"Никодиме, зрозумій, що зі мною сталося? Ти не можеш це збагнути, чи що? Твої очі заблискотіли по-іншому, але твоє серце не розуміє, що воно хоче. Я знаю науку всіх грецьких філософів, думаю що так, науку наймудріших людей цього світу – дуже древніх єгипетських учителів. І увесь юдейський закон. Вони по-новому називалися книжниками, люди з-поза меж Єрусалима... І тут, серед цих мертвих кам'яних гір, тут я чую це слово. Ніхто зі всіх народів не промовляв до мене ще у такий спосіб. Галилеянин каже: "Людський син прийшов з неба". Як це розуміти? Він сказав, що Бог буде рятувати світ, говорив, що ми повинні в Нього вірити? Ти знаєш, що сказав правитель Олександрії Музеіон? Більше досліджуй, ніж вчися. А галилеянин закликає до віри. І обіцяє правду. І світло... Говорить про засуд, коли ти не будеш вірити! Никодиме, він обіцяє правду і вимагає її негайно...".

Як вода Кедрону, збуджена дощовими потоками, так слова молодої людини струменіли з її вуст. Юнак майже кричав і не відпускав руки старшого чоловіка.

Небо було майже темним. Вітер піднявся.

"Що це означає – знову народитися? Той, хто пізнає правду, наново народжений?".

"Йди до Нього", – сказав фарисей Никодим; він мав таке відчуття, що мовби цією порадою зробив найкраще діло свого життя.

Филип метнувся до купи каміння і закрив обличчя руками. Никодим також присів. Він не сказав жодного слова. Його погляд, спрямований на навислі над Йорданом хмари, був розгубленим від щастя і сумніву. Впродовж дня дощ, напевно, не падатиме.

Филип відкрив обличчя. Повільно, але ще відчуваючи внутрішню напругу, він сказав: "Так дуже Бог полюбив світ, що Він послав Свого Сина до нас? Чому Бог це зробив? Ти Його про це нічого не запитав? Чи ти розумієш, що Бог любить світ, Никодиме?".

Він говорив, як дитина. У ньому вже нічого не залишилося від мудрого і розсудливого філософа.

"Никодиме, я Його любив, відтоді можу думати, і побажав, що Він мене повинен би знову любити. І я розумів, що Він мусить ненавидіти або зневажати людей. Я також зневажав їх... Так Бог полюбив світ?".

"Йди до Нього і запитай".

Утретє Никодим сказав ці слова. Потім вони мовчали.

За хвилину юдей відкрив свій мішечок із їжею і подав юнакові загорнутий хліб та інжир. Він ще не їв з поганином, це він лише зараз помітив.

Спершу вони йшли додому, коли сонце опустилося з-поза вершин навпроти моря і сірі оголені гори постали у пурпуровому сяйві, вириначи зі своєї тіні.

Е. ФАЙКС-ВАЛЬДХЕВСЛ
(переклад з німецької мови Ігоря Яремка)

МІСІОНАР
УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

Заснований у 1897 році
Засновники – Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво
КВ № 5133 від 18.05.2001 р.
Передплатний індекс – 23959

Головний редактор
о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Редакційна колегія:
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Заступник головного редактора
Віра АРІВ
Відповідальний секретар
Ігор СКЛЕНАР
Комп'ютерна верстка
Тараса БРОДОВИЧА

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

Адреса редакції:
м. Львів, 79019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський
монастир Отців Василіян
тел./факс 72-46-94
e-mail: misionar@lviv.farlep.net

Підписано до друку 31.05.2005 р. Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0. Зам.

Ціна договірна

Віддруковано з готових діапозитивів у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян "Місіонер".
80300, Львівська обл., м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 2005

зміст

Слово редактора **161**
Наміри Апостольства молитви на червень **162**
Наміри Апостольства молитви на липень **164**

К'яра Любік
"Слово життя" **165**
Перші кроки служіння Папи Венедикта XVI *167*
о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ
День молитви в Амстердамі **168**
Ігор Мандрівний
Бучацька конференція привідкрила історію **169**
Нові Слуги Божі нашої Церкви *170*
о. Ігор Яців
"Коли хтось їстиме цей хліб, житиме повіки" **171**
Анібале Дзамбарб'єрі
Історія міжнародних євхаристійних конгресів **172**
о. Корнилій Яремак, ЧСВВ
Празник Вознесіння Господнього **174**
Тридцять жертвенних років священства *175*
бр. Миколай Микосовський, ЧСВВ
Вшанування християнами Спасителевого Серця **176**
о. Корнилій Яремак, ЧСВВ
Пресвята Євхаристія **178**
о. Мелетій Батіг, ЧСВВ
Добро не помре ніколи **179**
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Чаша святого Йосафата **181**
о. Григорій Гриньків, ЧСВВ
Не бійся, бо Я з тобою! **182**
о. Томіслав Іванчіць
"Зустріч із живим Богом" **183**
о. Корнилій Яремак, ЧСВВ
Демографічна криза в Україні **185**
Затоплений човен *187*
Поетична сторінка *188*
Е. Файкс-Вальдхевсл
Багатий юнак **189**

На обкладинці: ікона "Зіслання Святого Духа" (Галичина, XVIII ст.).

КРОСВОРД "ВЕЛИКИЙ ПАПА"

(присвячений 4-й річниці візиту Папи Івана Павла II в Україну)

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 2. Драма Кароля Войтили, яка з великим успіхом демонструвалася у Львові в театрі "Воскресіння". 5. Северіян ... , іеромонах Василіянин, котрого Святіший Отець беатифікував у Львові. 8. Перша енцикліка Івана Павла II " ... людини". 11. Молитва Святішого Отця "... Господній". 12. Один з псевдонімів Папи Івана Павла II Андрій ... . 15. "І землю, й рід свій не забули ми, пізнавши цілий світ, Вкраїні, віримо, здобудем ... і слави цвіт " (із пісні-гімну "Нам Україну благослови"). 16. "Радіє ... , зорі, небо. Святістю сіяє все, Вкраїно люба." (гімн до приїзду Папи Івана Павла II в Україну). 19. Держава в Африці, яку відвідав Папа у 1993 р. 20. Небесна Царица, котрій повністю віддався Папа під гаслом "Увесь Твій". 23. Зачислення до лику святих. 24. Рада кардиналів, що обирає Папу Римського.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. "Прийшла ... нам побратими знов зібратись врешті всім, не терпить час, ідуть години, чи бути нам чи ні" (із пісні-гімну "Нам Україну благослови"). 3. "Голубить села і міста знов сяєво пророче. То ... Господа Христа. Уклін, Святіший Отче!" (із вірша П. Шкраб'юка "Уклін, Святіший Отче!"). 4."Я прибув для того, щоб свідчити Христа разом із усіма християнами кожної церковної Спільноти та щоб запросити всіх синів і дочок цієї благородної Землі звернути свій погляд до Того, що віддав своє ... за спасіння світу" (із слів Івана Павла II у Києві 23 червня 2001 р.). 6. "На прерії смерч упав, степом гуляє ... . Старий ковбой розсідлав коня, біля вогнища сів. Коли вогонь дотлівав, підкинув пару полін" (із улюбленої пісні кардинала Кароля Войтили "Старий ковбой" за книгою "Таємниця Папи" Даріуша Томаша Лебьоди).

7. "Заходь же, сонечко, як маєш заходити, бо нас ноги болять по полю ходити. Якби ти, сонечко, наймитом було, то ти би, сонечко, швидше заходило. Досить на сьогодні! ... Ісусу Христу" (із пісні, яку співав Папа Іван Павло II у Львові під час зустрічі з молоддю на Сихові 26 червня 2001 р.). 9. Назва домініканського університету, де о. Кароль Войтила 19 червня 1948 р. захистив кандидатську дисертацію. 10. Австралійська держава, яку Папа відвідав у 1989 р. 13. Поема Кароля Войтили "... ренесансовий псалтир", присвячена пам'яті матері. 14. "Євангеліє – це не обітниця легких успіхів. Воно нікому не обіцяє легкого життя. Щоб знайти життя, треба його втратити; щоб народитися, треба померти; щоб врятуватися, треба прийняти ..." (із слів Папи Івана Павла II). 17. "Будуть осяяні дні й небозводи ликом святим, підуть зростаючі люди й народи в світло – за ним. Просьба й ... його матиме силу – Божу могуть." (із вірша Юліуша Словацького "Слов'янський Папа"). 18. "Ви – ... Церкви і світу, ви – моя надія" (із слів Папи Івана Павла II). 21. Журнал "... Кармелю", на сторінках якого була надрукована поема Кароля Войтили "Пісня про Бога незримого". 22. Автор гімну до приїзду Папи Івана Павла II в Україну "Нам Україну благослови" – ... Курчик.

Підготувала
Леся ШТИКАЛО,
м. Львів

Відповіді на кросворд "Вибери слово", вміщений у ч. 3 за 2005 р.:

По горизонталі: 7.Архиєрей. 8.Дамаскин. 9.Іслам 10. Метод. 11.Творець. 14. Дискос. 15.Батько. 18.Лірика. 19. Четвер. 23.Ватикан. 25.Артос. 26. Орден. 27.Філомена. 28. Венедикт.
По вертикалі: 1.Єрусалим. 2.Митар. 3.Церква. 4.Царица. 5.Аскет. 6.Риторика. 12. Сосенко. 13. Галилея. 16.Літургія. 17.Шевченко. 20.Калина. 21.Закхей. 22.Собор. 24.Врода.

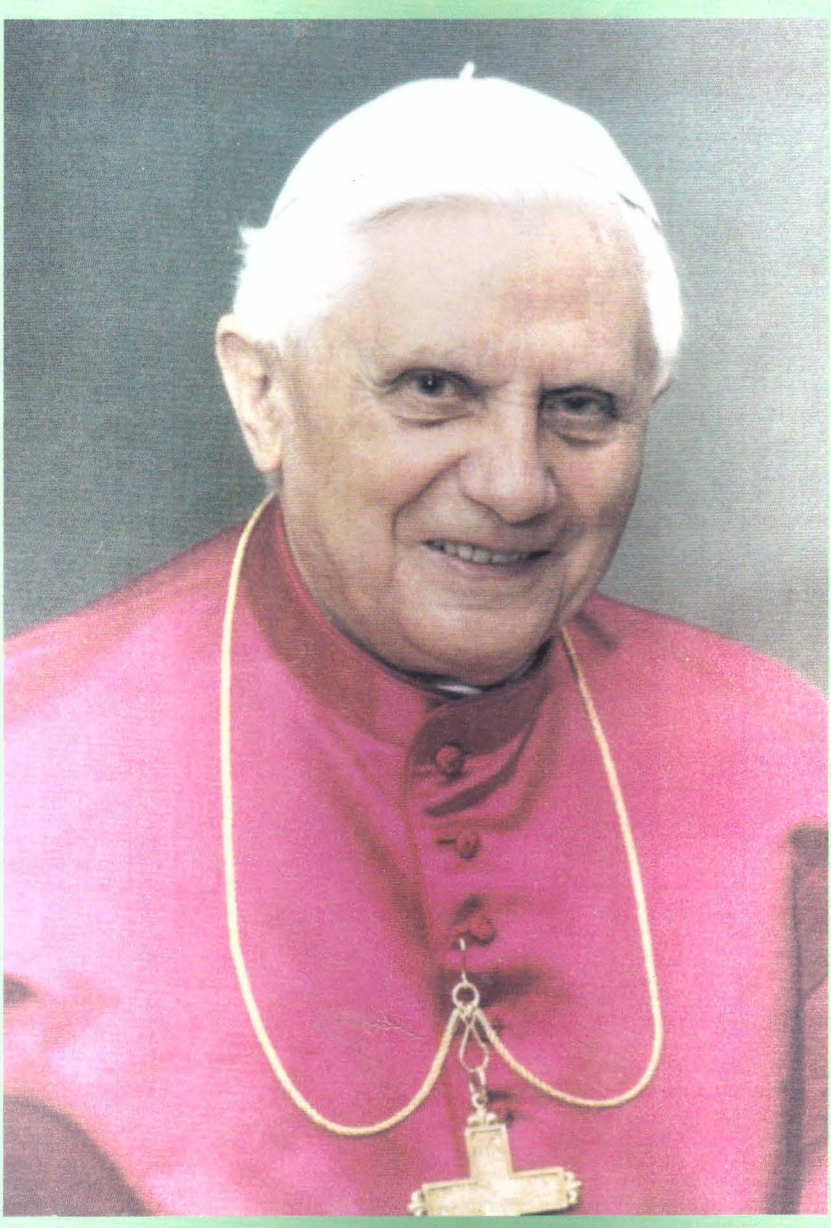

"Мене провадить рука Войтили"

(Папа Венедикт XVI)